Lietas arhīva Nr. CA-0021-21/11
ECLI:LV:VAT:2021:0215.C29246418.17.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Valmierā 2021.gada 15.februārī

Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese Sandra Bakmane, tiesnese Inguna Pinne un tiesnese Elfa Driba

izskatīja rakstveida procesā civillietu akciju sabiedrības "/Nosaukums A/" prasībā pret sabiedrību ar ierobežotu atbildību /Nosaukums B/ par parāda piedziņu sakarā ar sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums B/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2019.gada 11.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Prasītāja akciju sabiedrība (*turpmāk – AS*) "/Nosaukums A/" 2018.gada 26.janvārī cēlusi tiesā prasību pret sabiedrību ar ierobežotu atbildību (*turpmāk – SIA*) /Nosaukums B/ par parāda piedziņu (*1.sējuma 5.-17.lapa*). Prasībā lūgts:

1) piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai parādu 215 000 EUR;

2) piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai procentus 38 015,53 EUR;

3) noteikt prasītājai tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus no neatmaksātās parāda summas;

4) piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai visus tiesāšanās izdevumus, tajā skaitā izdevumus par advokāta sniegto juridisko palīdzību.

Prasības pieteikumā norādīti šādi apstākļi.

[1.1] 2010.gada 10.jūnijā (*tā prasības pieteikumā*) SIA /Nosaukums C/ (reorganizācijas ceļā 2015.gada 14.oktobrī tika pievienots prasītājai) un SIA /Nosaukums D/ (līdz 2016.gada 6.maijam SIA /Nosaukums E/) noslēdza drošības naudas līgumu Nr./numurs A/ (*turpmāk – drošības naudas līgums*), saskaņā ar kuru prasītāja uzņēmās samaksāt drošības naudu SIA /Nosaukums D/ 215 000 EUR ar mērķi apliecināt prasītājas ieinteresētību profesionālā un starptautiskiem standartiem atbilstošā taksometru kompānijā, kura izmantotu prasītājas lietotās preču zīmes. Ar 2011.gada 15.augusta drošības naudas līguma grozījumiem drošības naudas atmaksas termiņš pagarināts līdz 2019.gada 31.decembrim, paredzot, ka SIA /Nosaukums D/ samaksās prasītājai intereses procentus 4,6% gadā.

[1.2] Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2015.gada 19.jūnija spriedumu pasludināts SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas process un, ar 2016.gada 8.jūlija lēmumu maksātnespējas process izbeigts sakarā ar parādnieka mantas neesamību un 2016.gada 22.jūlijā sabiedrība izslēgta no komercreģistra. Maksātnespējas procesa ietvaros netika dzēsti prasītājas prasījumi, kas izriet no drošības naudas līguma.

[1.3] Pirms SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas procesa pasludināšanas 2015.gada 6.maijā prasītāja saņēma SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ paziņojumu par prasījuma tiesību pret prasītāju, kas izriet no prasītājas un SIA /Nosaukums D/ noslēgtā taksometru pakalpojuma līguma, nodošanu ar 2015.gada 6.maija cesijas līgumu Nr.1 (*turpmāk – cesijas līgums*) SIA /Nosaukums B/. 2015.gada 15.jūlijā un 1.septembrī prasītāja saņēma atkārtotus paziņojumus no SIA /Nosaukums B/ par to, ka saskaņā ar cesijas līgumu SIA /Nosaukums D/ ir nodevis visas esošās un turpmākās saistības SIA /Nosaukums B/, kas turpina nodrošināt taksometru pakalpojumus, izmantojot SIA /Nosaukums D/ preču zīmes un biznesa modeli.

Tātad starp SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ ir notikusi uzņēmuma pāreja Komerclikuma 20.panta izpratnē, un SIA /Nosaukums D/ galvenie aktīvi, tajā skaitā preču zīmes, no līgumiem izrietošās saistības ir nodotas atbildētājai SIA /Nosaukums B/. Minētais ir pamats atzīt, ka atbildētājai ir pienākums atbildēt par saistībām, kas izriet no drošības naudas līguma kā SIA /Nosaukums D/ pārņēmējai, proti, atbildēt par saistībām, kas radušās pirms uzņēmuma pārejas, ievērojot Komerclikuma noteikumus.

[1.4] Pakāpeniski /Nosaukums E/ preču zīmes no SIA /Nosaukums D/ ir pārnestas uz SIA /Nosaukums E/, kura ir nodevusi preču zīmes atbildētājai SIA /Nosaukums B/, kura tās turpina lietot, sniedzot taksometra pakalpojumus. Proti, minētās preču zīmes 2012.gada 20.janvārī reģistrētas uz SIA /Nosaukums D/ vārda, 2015.gada 20.martā tās nodotas SIA /Nosaukums F/ (*SIA /Nosaukums E/ 100% kapitāla daļu īpašnieks*), 2015.gada 29.maijā nodotas jaundibinātajai SIA /Nosaukums E/ (*no 2016.gada 6.maija – SIA /Nosaukums B/*). Minētās preču zīmes ir SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma kodols, galvenais atpazīstamības pamats un aktīvs, kas tiek izmantots saimnieciskajā darbībā, sniedzot taksometra pakalpojumus, un tieši to nodošana lietošanā atbildētājai ir pamats uzskatīt, ka ir notikusi uzņēmuma pāreja.

Atbildētājai ir identisks saimnieciskās darbības veids SIA /Nosaukums D/ – taksometru pakalpojumi. Saimnieciskās darbības raksturojums abu uzņēmumu gada pārskatos ir būtiski līdzīgs - gandrīz identisks biznesa plāns, stratēģija, biznesā izmantojamo aktīvu un citu vērtību sastāvs, tostarp taksometru pakalpojumu sniegšana, plaši atpazīstamās /Nosaukums E/ preču zīmes lietošana, identiski taksometru pakalpojumu sniegšanas tarifi, darbības teritorija, korporatīvo klientu skaits, sadarbība ar apakšuzņēmējiem, starpniekdarbības veikšanu SIA /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu sniegšanā utt.

Taksometru pakalpojumu sniegšanā ir iesaistītas tās pašas personas - valdes locekļi un dalībnieki, kuras bija SIA /Nosaukums D/. Tāpat atbildētāja atrodas tajā pašā juridiskajā adresē, kurā atrodas ar SIA /Nosaukums D/ saistītas personas, ar kuru palīdzību SIA /Nosaukums D/ tika pārnests uz SIA /Nosaukums B/.

Atbildētāja turpina izmantot tās pašas dokumentu sagataves (zinātību), ko savulaik izmantoja SIA /Nosaukums D/, proti, līdzīgs ir dokumentos norādīto firmu un reģistrācijas numuru, datumu un dokumentu parakstīšanas vietas, adrešu un e-pastu fonts un izvietojums, dokumentu nosaukumi, specifiskie saīsinājumi.

Šis apstākļu kopums ļauj izdarīt secinājumu, ka visi minētie subjekti ir savstarpēji saistīti, ka mērķtiecīgi ir panākta SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma pāreja, lai tādējādi izvairītos no saistību izpildes pret tās kreditoriem.

[1.5] Tā kā SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma pārejas rezultātā ir pārgājusi SIA /Nosaukums B/, atbildētājai ir jāatbild par tām saistībām, kas izriet no drošības naudas līguma, ar visu savu mantu. Ievērojot drošības naudas līguma noteikumus, prasītājas kopējais prasījumu apmērs pret atbildētāju ir 253 015,53 EUR, kur galvenā prasījuma (drošības naudas) apmērs ir 215 000 EUR, procentu apmērs (*4,6% gadā no kopējās aizdevuma summas) līdz SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas pasludināšanas brīdim*) ir 38 015,53 EUR.

[1.6] Prasība pamatota ar minētiem apstākļiem un Komerclikuma 18., 20.pantu, 137.panta pirmo daļu un Civillikuma 1587., 1588.pantu.

[2] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2019.gada 11.novembra spriedumu prasība apmierināta: no SIA /Nosaukums B/ par labu AS "/Nosaukums A/" piedzīts parāds 215 000 EUR, līgumiskie procenti par laika periodu no 2011.gada 31.decembra līdz 2015.gada 19.jūnijam 38 015,53 EUR, valsts nodeva 4 130,85 EUR, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 3,20 EUR, izdevumi advokāta palīdzības samaksai 6 325,39 EUR, kopā piedzenot 263 474,97 EUR; AS "/Nosaukums A/" noteiktas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt no SIA /Nosaukums B/ likumiskos 6% gadā no nesamaksātās galvenā parāda summas 215 000 EUR (*7.sējuma 122.-141.lapa*).

Spriedums pamatots ar šādiem motīviem.

[2.1] Lai noskaidrotu objektīvo patiesību, kā to paredz likuma "Par tiesu varu" 17.panta pirmā daļa, cita starpā tiesai ir jāpārliecinās par tādu faktu esību, kas ir prasījuma pamatā, tas ir, vai starp SIA /Nosaukums D/ un atbildētāju ir notikusi uzņēmuma pāreja Komerclikuma 20.panta izpratnē. Tas ir pamats atzīt atbildētājas pienākumu atbildēt par saistībām, kas izriet no drošības naudas līguma un radušās pirms SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma pārejas.

[2.2] Atbildība par uzņēmuma saistībām uzņēmuma ieguvējam izriet no Komerclikuma 20.panta pirmās daļas un Civillikuma 1402.panta. Kreditora tiesības celt prasību pret uzņēmuma ieguvēju rodas nevis ar tiesas spriedumu par uzņēmuma pārejas atzīšanu, bet gan uz likuma pamata, konstatējot uzņēmuma pārejas faktu, neatkarīgi no tā, vai starp kreditoru un uzņēmuma ieguvēju par to pastāv strīds (*Augstākās tiesas Senāta 2015.gada 15.aprīļa spriedums lietā Nr.SKC-2081-15, 2016.gada 30.septembra spriedums lietā Nr.SKC-292/2016, 2017.gada 9.novembra spriedums lietā Nr.SKC-340/2017, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2014.gada 10.marta spriedums lietā Nr.C29715111, 2016.gada 6.jūnija spriedums lietā Nr.C29761114*). Līdz ar to nav pamatots atbildētājas arguments, ka gadījumā, ja prasījums par uzņēmuma pārejas atzīšanu nav pieteikts, uzņēmuma pārejas fakts nevar tikt nodibināts sprieduma motīvu daļā un secīgi nevar tikt izspriests prasījums par parāda un procentu piedziņu.

[2.3] Strīda izšķiršanā nav pamata piemērot Darba likuma 117.pantu, jo prasība nav pamatota ar šo materiālo tiesību normu un Darba likums neregulē komersantu savstarpējās attiecības saistībā ar uzņēmuma pāreju, bet aizsargā darbiniekus uzņēmuma pārejas gadījumā.

[2.4] Lietā nav strīda par faktu, ka, lai paplašinātu savu lietoto preču zīmju atpazīstamību, kur vārds /Vārds/ tiktu izmantots sniedzot taksometru pakalpojumus sākotnēji Latvijā, bet vēlāk iespējams arī citās valstīs, 2009.gada 10.jūlijā starp SIA /Nosaukums C/ (*reorganizācijas ceļā 2015.gada 14.oktobrī pievienota prasītājai*) un SIA /Nosaukums D/ (*līdz 2016.gada 6.maijam nosaukums SIA /Nosaukums E/*) tika noslēgts drošības naudas līgums. Prasītāja samaksāja SIA /Nosaukums D/ drošības naudu 215 000 EUR, apliecinot savu ieinteresētību profesionālā un starptautiskajiem standartiem atbilstošā taksometru kompānijā, kura izmantotu prasītājas lietotās preču zīmes. Drošības naudas atmaksas termiņš tika noteikts līdz 2019.gada 31.decembrim.

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesa 2015.gada 19.jūnijā pasludināja SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas procesu un 2016.gada 8.jūlijā nolēma izbeigt maksātnespējas procesa lietu sakarā ar parādnieka mantas neesamību. Maksātnespējas procesa ietvaros apmierināts prasītājas iesniegums un atzīts kreditora prasījums pret SIA /Nosaukums D/ 253 015,53 EUR apmērā, kas izriet no drošības naudas līguma. Prasītājas prasījumi maksātnespējas procesā netika dzēsti.

Prasītāja 2015.gada 6.maijā saņēma SIA /Nosaukums D/ un atbildētājas paziņojumu par prasījuma tiesību pret prasītāju, kas izriet no prasītājas un SIA /Nosaukums D/ noslēgtā taksometru pakalpojuma līguma, nodošanu atbildētājai ar cesijas līgumu. 2015.gada 15.jūlijā prasītāja saņēma atkārtotu paziņojumu par to, ka saskaņā ar cesijas līgumu SIA /Nosaukums D/ ir nodevis visas esošās un turpmākās saistības atbildētājai, kas turpina nodrošināt taksometru pakalpojumus, ievērojot tikpat augstas kvalitātes standartus un izmantojot /Nosaukums E/ franšīzi.

[2.5] No Komerclikuma 20.panta pirmās un otrās daļas izriet, ka tās noteikumu par uzņēmuma pāreju mērķis ir novērst tās situācijas, kurās komercsabiedrība tiek "iztīrīta" no aktīviem, neatstājot tās kreditoriem cerības saņemt tiem pienākošos samaksu. Tas nozīmē, ka līdz ar uzņēmuma aktīviem - materiālām un nemateriālām vērtībām - uzņēmuma ieguvējam pāriet atbildība par saistībām, lai tādā veidā pasargātu gan kreditorus, gan darbaspēku (darbiniekus) no uzņēmuma pārejas izraisītajām negatīvām sekām. (*Augstākās tiesas Senāta 2017.gada 9.novembra spriedums lietā Nr.SKC-340/2017*).

No Komerclikuma 18.pantā sniegtās uzņēmuma definīcijas kopsakarā ar Komerclikuma 1.panta otrajā daļā noteikto komercdarbības definīciju, izriet, ka uzņēmums ir organizatoriski saimnieciska vienība, kurā ietilpst komersantam piederošas ķermeniskas un bezķermeniskas lietas, kā arī citi saimnieciski labumi (vērtības), kurus komersants izmanto saimnieciskajā darbībā peļņas gūšanas nolūkā.

Atbilstoši tiesību doktrīnā sniegtajam skaidrojumam, par vienību Komerclikuma 20.panta izpratnē atzīstams ne tikai viss komersanta uzņēmums, bet arī tā patstāvīgā daļa, kuras pārejai arī piemērojami minētā panta noteikumi. Ar uzņēmuma patstāvīgu daļu savukārt saprot uzņēmuma relatīvi nošķirtu autonomu daļu, kura tiek izmantota vienotai darbībai un ir pašpietiekama šīs darbības veikšanai. Uzņēmuma patstāvīgo daļu raksturo tie paši parametri, kas raksturo uzņēmumu kopumā – tajā ietilpst savi aktīvi, pasīvi, sava klientūra, savs know-how jeb zinātība utt. (*Strupišs A. Komerclikuma komentāri. A daļa. Komercdarbības vispārīgie noteikumi (1.-73.panti). Rīga: SIA "A.Strupiša juridiskais birojs", 2003, 105., 106., 113.lpp.*).

No Komerclikuma 474.panta izriet, ka intelektuālais īpašums, piemēram, preču zīme, citas intelektuālās īpašuma tiesības, zinātība preču pārdošanā, izplatīšanā vai pakalpojumu sniegšanā, ir uzņēmuma patstāvīga daļa, kas atbilst visiem patstāvīgas daļas kritērijiem.

[2.6] 2012.gadā uz SIA /Nosaukums D/ vārda reģistrētas piecas preču zīmes, kuras joprojām tiek izmantotas, sniedzot taksometru pakalpojumus Latvijā.

Faktu, ka atbildētāja lieto preču zīmes, kas piederēja SIA /Nosaukums D/, apliecina šādi apstākļi. SIA /Nosaukums D/ 2015.gada 18.februārī ar tiesas lēmumu tika ierosināts tiesiskās aizsardzības process. 2015.gada 6.martā, tas ir, 16 dienas pēc tā ierosināšanas, komercreģistrā tika ierakstīts jauns komersants – atbildētāja SIA /Nosaukums B/. SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums F/ 2015.gada 16.martā, tas ir, nepilna mēneša laikā pēc tiesiskās aizsardzības procesa ierosināšanas, noslēdza intelektuālā

īpašuma objekta un lietošanas tiesību pirkuma līgumu, ar ko SIA /Nosaukums D/ pārdeva SIA "/Nosaukums F/ tam piederošās "/Nosaukums E/ preču zīmes, domēnus un to lietošanas tiesības, mājaslapu, izsaukšanas tālruņu numuru lietošanas tiesības. 2015.gada 20.martā, pamatojoties uz šo līgumu, par preču zīmju īpašnieku kļuva SIA /Nosaukums E/ 100% kapitāla daļu īpašnieks SIA /Nosaukums F/. Tiesiskās aizsardzības procesa laikā - 2015.gada 6.maijā SIA /Nosaukums D/ ar atbildētāju noslēdza cesijas līgumu, ar ko SIA /Nosaukums D/ savas prasījuma tiesības pret prasītāju, kas izriet no taksometru pakalpojumu līguma, nodeva atbildētājai. 2015.gada 6.maijā komercreģistrā tika ierakstīts jauns komersants – jaunais SIA /Nosaukums E/, kura vienīgais dalībnieks ir SIA /Nosaukums F/. 2015.gada 6.maijā komercreģistrā tika mainīts SIA /Nosaukums D/ nosaukums (*līdz tam esošais nosaukums /Nosaukums E/ tika aizstāts ar nosaukumu /Nosaukums D/*). 2015.gada 6.maijā notika īpašuma tiesību pāreja uz minētajām preču zīmēm, pamatojoties uz SIA /Nosaukums F/ lēmumu par preču zīmju ieguldījumu jaunā SIA /Nosaukums E/ pamatkapitālā. 2015.gada 25.maijā SIA /Nosaukums F/ un SIA "/Nosaukums E/ vērsās Latvijas Republikas Patentu valdē ar iesniegumu, lūdzot reģistrēt preču zīmju īpašnieka maiņu.

Lai gan paziņojumā prasītājai norādīts, ka SIA /Nosaukums F/ īpašuma tiesību uz preču zīmēm pāreja jaunajam SIA /Nosaukums E/ notika 2015.gada 6.maijā, no mantiskā ieguldījuma akta un tā nodošanas-pieņemšanas jaunā SIA /Nosaukums E/ īpašumā izriet, kā šāds darījums veikts 2015.gada 22.aprīlī. Tātad SIA /Nosaukums F/ minētās preču zīmes neizmantoja savā komercdarbībā un mēneša laikā pēc to iegādes atsavināja tās tālāk jaunajam SIA /Nosaukums E/, ieguldot jaunā SIA /Nosaukums E/ pamatkapitālā tajā pašā dienā, kad tas tika dibināts. Savukārt atbildētāja nepilna mēneša laikā pēc SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas procesa pasludināšanas, tas ir, 2015.gada 15.jūlijā, nosūtīja paziņojumu prasītājai par to, ka SIA /Nosaukums D/ ir nodevis visas esošās un turpmākās saistības atbildētājai, kas turpina nodrošināt taksometru pakalpojumus, ievērojot tikpat augstas kvalitātes standartus un izmantojot /Nosaukums E/ franšīzi.

Minēto apstākļu kopums norāda uz atbildētājas informētību par SIA /Nosaukums E/ uzņēmuma nodošanas apstākļiem un mērķi no tā dibināšanas brīža pārņemt SIA /Nosaukums D/ uzņēmumu, kā arī par pašas atbildētājas izpratni un nostāju pret sevi, ka tā ir SIA /Nosaukums D/ prasījuma tiesību pārņēmēja uz cesijas līguma pamata, saistību pārņēmēja un uzņēmuma ieguvēja kopumā. Tātad secināms, ka pakāpeniski /Nosaukums E/ preču zīmes no SIA /Nosaukums D/ ir pārnestas uz jauno SIA /Nosaukums E/, kura tās nodeva atbildētājai. SIA /Nosaukums D/, SIA /Nosaukums F/, tā meitas sabiedrības jaunā SIA /Nosaukums E/, kā arī atbildētājas rīcība bija saskaņota un vērsta, lai SIA /Nosaukums E/ uzņēmumu kā pelnošu vienību pārnestu uz citiem komersantiem un turpinātu veikt komercdarbību.

[2.7] No atbildētājas 2015.gada 15.jūlija paziņojuma prasītājai par sadarbības līguma slēgšanu, secināms, ka paziņojuma nosūtīšanas dienā tās rīcībā visticamāk jau bija nepieciešamie resursi, tas ir, organizatoriski saimnieciska vienība, lai vērstos pie SIA /Nosaukums D/ iepriekšējiem sadarbības partneriem, klientiem un piedāvātu tiem turpināt saņemt tos pašus /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumus, bet tikai no atbildētājas puses. SIA /Nosaukums D/ uzņēmums faktiski nonāca atbildētājas īpašumā un/vai lietojumā 2015.gada 15.jūlijā, kas sakrīt ar datumu, kad parakstīts atbildētājas paziņojums par tās gatavību sniegt /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumus bijušajiem SIA /Nosaukums D/ klientiem.

Taksometru pakalpojumu sniegšana ir komercdarbības joma, kurā likumīgi darboties un gūt ieņēmumus var tikai tās personas vai uzņēmumi, kas saņēmuši licences taksometru pakalpojumu sniegšanai (*Autopārvadājumu likuma 35.panta pirmā daļa*). Atbildētāja licences saņemšanai pieteicās 2015.gada 9.oktobrī un jautājums par licences izsniegšanu Rīgas domes pasažieru komercpārvadājumu licencēšanas komisijā tika lemts 2015.gada 27.oktobrī. Sākot ar šo datumu, atbildētājai tiesiski pastāvēja iespēja turpināt nodrošināt pasažieru pārvadājumus ar /Nosaukums E/ taksometriem un gūt no tā rīcībā nonākušā SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma (saimnieciski organizatoriskās vienības) ieņēmumus likumā noteiktajā kārtībā. Tātad uzņēmuma pāreja atbildētājai ir sākusies no tās dibināšanas brīža, bet faktiski noslēgusies 2015.gada 27.oktobrī.

[2.8] Augstākās tiesas Senāta 2019.gada 21.maija spriedumā lietā Nr.SKA-631/2019 norādīts, ka, analizējot, vai ir notikusi uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas pāreja atbilstoši Komerclikumam, ir būtiski noskaidrot, vai pārejas rezultātā jaunajam ieguvējam ir nodots tāds uzņēmumā ietilpstošo elementu kopums, kas nepieciešams konkrētās saimnieciskās darbības turpināšanai. Par uzņēmuma pāreju var liecināt ļoti dažādi apstākļi un, balstoties uz to kopumu, ir nepieciešams izvērtēt veiktos darījumus un to norises apstākļus pēc to būtības, nevis formas. Tā kā Komerclikums nepieļauj situāciju, kad, sadalot uzņēmuma mantu, visi aktīvi tiek nodoti vienam subjektam, bet pasīvi – otram, nav piešķirama izšķiroša nozīme tam, vai starp pusēm pastāv formāla vienošanās par saistību pāreju.

Par to, ka jaunais SIA "/Nosaukums E/" preču zīmes un ar to saistīto zinātību uz franšīzes līguma pamata nodeva tālāk atbildētājai, ka tieši atbildētāja ir uzskatāma par SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma faktisko ieguvēju, liecina šādi fakti.

[2.8.1] No uzņēmumu datu bāzes izdrukām izriet, ka SIA /Nosaukums D/ un atbildētājas saimnieciskās darbības veidi ir identiski – taksometru pakalpojumu sniegšana. Novērtējot atbildētājas 2015., 2016.gada pārskatu un SIA /Nosaukums D/ 2013.gada pārskata vadības ziņojumos norādīto informāciju par uzņēmumu darbības veidu, korporatīvo klientu, kas ir Latvijas un Eiropas Savienības fiziskās un juridiskās personas, skaitu, par to, ka abas sabiedrības sniedz kvalitatīvus un ekonomiski pievilcīgus pakalpojumus, ka abām sabiedrībām ir liels skaits apakšuzņēmēju, kas ļauj nodrošināt klientu apkalpošanu 24 stundas diennaktī, secināms, ka saimnieciskās darbības detalizētāks raksturojums ir ļoti līdzīgs. Minētais kopsakarā ar citiem pierādījumiem: izdrukām par Latvijas Republikas Patentu valdes un SIA "/Nosaukums G/" publiskajiem iepirkumiem, dod pamatu secināt, ka atbildētāja no SIA /Nosaukums D/ ir ieguvusi vērtīgu informāciju par /Nosaukums E/ pakalpojumu tirgus pieprasījumu un piedāvājumu, izmantojot to savā labā, noslēdzot līgumus ar SIA /Nosaukums D/ bijušajiem klientiem un apakšuzņēmējiem, gūstot peļņu no to izpildes.

[2.8.2] Atbildētājas 2016.gada pārskatā norādīts, ka apgrozījums pārskata periodā ir 1 352 845 EUR un gads noslēgts ar peļņu, ka atbildētāja turpinājusi aktīvu saimniecisko darbību pasažieru pārvadājumu nozarē, izmantojot /Nosaukums E/ zīmolu. 2015.gadā atbildētājas ienākumi no taksometru pakalpojumiem bija 895 553 EUR. Novērtējot šos faktus kopsakarā ar iepriekš spriedumā norādīto (*sprieduma 2.6.punkts*), secināms, ka, iegūstot preču zīmes īpašumā, SIA /Nosaukums F/ un jaunā SIA /Nosaukums E/ mērķis nekad nav bijis tās izmantot komercdarbībā nemainītā veidā, kā to līdz tam bija darījusi SIA /Nosaukums D/. Zīmols, kas nes peļņu, tika pārnests uz atbildētāju, jo tieši atbildētāja šobrīd ir SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma "/Nosaukums E/ zīmola faktiskā lietotāja.

[2.8.3] SIA /Nosaukums D/ dalībnieks, valdes loceklis līdz tās maksātnespējas procesa pasludināšanai bija /pers. A/. Pēc tam /pers. A/, izmantojot savu zinātību, turpināja darboties SIA /Nosaukums E/ un SIA "/Nosaukums B/ vārdā un interesēs, masu informācijas līdzekļos uzstājoties kā to pārstāvis un konsultants. To apliecina atbildētājas 2016., 2017., 2018.gada pārskatos norādītā informācija par tās kopējām izmaksām par vadības un konsultatīvajiem pakalpojumiem.

[2.8.4] SIA /Nosaukums F/ (*jaunā SIA /Nosaukums E/ 100% kapitāla daļu īpašnieks*), jaunā SIA /Nosaukums E/ (*patreizējā preču zīmju īpašniece*) un SIA /Nosaukums B/ juridiskās adreses reģistrētas vienā un tajā pašā ēkā, atšķiras tikai dzīvokļu

numuri. SIA /Nosaukums F/ un SIA "/Nosaukums E/ valdes loceklis ir viena un tā pati persona - /pers. B/.

[2.8.5] Atbildētāja komercdarbībā lieto nekustamo īpašumu /adrese A/. Šajā adresē komercdarbību veica SIA /Nosaukums D/, kā arī citi ar to saistītie, bijušajiem darbiniekiem piederošie mikrouzņēmumi, izvietojot tur taksometru parku un dispečerpunktu, tajā savulaik atradās SIA /Nosaukums D/ dalībnieku sapulču noturēšanas vieta. Uz šo adresi līdz 2038.gada 21.decembrim nostiprinātas nomas tiesības SIA /Nosaukums D/ bijušā valdes locekļa /pers. A/ vadītajai un viņam piederošajai komercsabiedrībai SIA /Nosaukums H/.

[2.8.6] Atbildētāja nodarbina to pašu vadošo personālu, kas savulaik tika nodarbināts SIA /Nosaukums D/, un līdz ar personālu ieguva arī zinātību /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu sniegšanā. Atbildētāja 10 dienas pēc tās dibināšanas pilnvarojusi SIA /Nosaukums D/ bijušo izpilddirektoru /pers. C/ un bijušo klientu apkalpošanas, pārdošanas un mārketinga speciālisti /pers. D/ pārstāvēt atbildētājas intereses, tostarp atbildētājas vārdā un interesēs vienoties ar potenciālajiem sabiedrības klientiem, sadarbības partneriem par taksometru pakalpojumu līgumu slēgšanu, kā arī sabiedrības vārdā parakstīt un noslēgt/izbeigt līgumus un to pielikumus, kā arī papildu vienošanās ar sabiedrības klientiem par taksometru pakalpojumu sniegšanu.

[2.8.7] SIA /Nosaukums D/ valde, padome, dalībnieki vai maksātnespējas administrators nekad nav cēluši nekādas prasības pret atbildētāju par to, ka tā izmanto SIA /Nosaukums D/ aktīvus, komercnoslēpumu, pārvilinājusi tās personālu, vienlaikus ieguvusi zinātību par klientiem, sadarbības partneriem un /Nosaukums E/ tirgu un pakalpojumiem. Tādējādi pamatots ir prasītājas iebildums, ka, uzzinot par to, ka cita komersanta rīcībā nonākusi vērtīga informācija par sabiedrības komercdarbību, saskaņā ar Komerclikuma 169.pantu no sabiedrības amatpersonām būtu sagaidāma krietnam un rūpīgam saimniekam atbilstoša rīcība, tas ir, pretenziju izvirzīšana un prasības celšana pret aizskārēju par kaitējuma novēršanu (*Komerclikuma 19.panta trešā daļa*).

[2.8.8] Novērtējot SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ izsniegtos dokumentus, secināms, ka atbildētāja turpina izmantot tās pašas dokumentu sagataves (zinātību), ko savulaik izmantoja SIA /Nosaukums D/ un ar to saistītās komercsabiedrības. Proti, līdzīgs ir dokumentos norādīto firmu, reģistrācijas numuru, datumu, dokumentu parakstīšanas vietas, adrešu, e-pastu, dokumentu nosaukumu, teksta daļas, parakstu daļas fonti un izvietojums, kā arī lietotie termini un specifiskie saīsinājumi.

[2.8.9] Atbildētājas iebildumi par to, ka pastāv ievērojamas atšķirības SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ darbinieku skaitā (*attiecīgi 422 un 2 darbinieki*), un tādējādi darbinieku pāreja no SIA /Nosaukums D/ uz SIA "/Nosaukums B/ nav konstatējama, tikai liecina par SIA /Nosaukums D/ darbinieku skaita samazināšanos un biznesa modeļa pārstrukturizēšanu no darba tiesiskajām attiecībām uz sadarbības attiecībām, ko vēlāk pārņēmusi arī atbildētāja.

No SIA /Nosaukums D/ 2013.gada pārskata redzams, ka pārskata periodā nodarbināti 422 darbinieki. Vadības ziņojumā norādīts, ka 2013.gadā sabiedrības darbības rezultāts ir peļņa, kas, galvenokārt, ir saistīts ar izmaksu optimizāciju un sabiedrības pārstrukturizēšanas darbībām. Sabiedrības mērķis ir pakāpeniski pāriet uz /Nosaukums I/ operatora modeli, kas partneruzņēmumiem nodrošinās dispečeru pakalpojumus, kā arī citas funkcijas, lai veiksmīgi turpinātu sabiedrības klientu apkalpošanu. Ņemot vērā šajā pārskatā norādīto, nav nekāda pamata izdarīt secinājumu, ka 2013.gada pārskatā norādītie dati, tostarp darbinieku skaits, varētu būt bijis līdzīgs arī 2015.gada pirmajā pusgadā. Tāpat nav pamata salīdzināt SIA /Nosaukums D/ apgrozījumu 2013.gadā, kas bija gandrīz četri miljoni euro, ar atbildētāja apgrozījumu 2016. un 2017.gadā.

No /Nosaukums J/ un /Nosaukums K/ valdes locekļu sagatavotajiem biznesa plāniem, pieteikumiem licences saņemšanai, SIA /Nosaukums D/ 2013.gada iesniegumiem Rīgas domes Satiksmes departamentam secināms, ka laika periodā no 2012.gada otrā pusgada līdz 2015.gadam SIA /Nosaukums D/ ir pārtraukusi darba tiesiskās attiecības ar ievērojamu skaitu tās darbinieku – taksometru šoferiem un uzsākusi sadarbības attiecības ar šiem bijušajiem darbiniekiem ar mikrouzņēmumu starpniecību, piešķirot bijušajiem darbiniekiem tiesības lietot /Nosaukums E/ franšīzi un SIA /Nosaukums D/ transportlīdzekļus. No lietas materiāliem izriet, ka /Nosaukums E/ preču zīmi lieto vairāk nekā divi simti kapitālsabiedrību. Savukārt pēc SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas procesa pasludināšanas segti tikai 19 SIA /Nosaukums D/ darbinieku prasījumi.

[2.8.10] No Valsts ieņēmumu dienestā iesniegtajām deklarācijām konstatējams, ka 2019.gadā atbildētāja ir turpinājusi un/vai turpina sadarbību ar SIA /Nosaukums D/ diviem no trīs ārzemju darījumu partneriem, kā arī citiem darījumu partneriem, proti, diviem no trīs /Nosaukums J/ komersantiem un 54 /Nosaukums K/ komersantiem. Tāpat atbildētāja turpinājusi un/vai turpina sadarbību ar citiem Latvijā reģistrētiem komersantiem, kopskaitā 28 firmām, kas pirms SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas tikuši uzrādīti Valsts ieņēmumu dienesta iesniegtajās deklarācijās kā SIA /Nosaukums D/ darījumu partneri.

[2.8.11] Novērtējot atbildētājas apgalvojumu, ka tie ir tikai daži uzņēmumi, kas iepriekš uzrādīti kā SIA /Nosaukums D/ darījumu partneri, kuri šobrīd ir atbildētājas klienti, un nekādā gadījumā nevar tikt atzīts par klientu pārņemšanu vai kalpot par pamatu atzinumam par uzņēmuma pāreju, kopsakarā ar atbildētājas iesniegto grāmatvedības izziņu, kurā iekļauti dati par kopējo atbildētājas apgrozījumu un ieņēmumiem no tiem klientiem, kas uzrādīti SIA /Nosaukums D/ attiecīgajā PVN deklarācijā, secināms, ka izziņa nav pamatota ar attiecīgiem finanšu dokumentiem, to ir parakstījis atbildētājas valdes loceklis un galvenā grāmatvede. Tātad, atbilstoši Civilprocesa likuma 104.panta pirmajai daļai, izziņa ir vērtējama kā atbildētājas iesniegts paskaidrojums.

[2.8.12] Tirgus un sabiedriskās domas pētījumu centrs SIA /Nosaukums L/ 2017.gada novembrī un decembrī veica Latvijas iedzīvotāju aptauju "Iedzīvotāju priekšstats par uzņēmumu /Nosaukums E/ (*turpmāk – aptauja*), ar mērķi noskaidrot /Nosaukums D/ zīmola atpazīstamību, vai sabiedrība ir pamanījusi, ka SIA /Nosaukums D/ ir pārgājis uz citu subjektu pēc tās maksātnespējas procesa pasludināšanas 2015.gada vasarā. No aptaujas rezultātiem izriet, ka pārliecinošs iedzīvotāju vairākums (91%) ir atpazinuši un dzirdējuši par taksometru pakalpojumu sniedzēju – uzņēmumu /Nosaukums E/, ka neatkarīgi no preču zīmju īpašnieka maiņas SIA /Nosaukums D/, arī pēc tās izslēgšanas no komercreģistra, ir saglabājis savu identitāti un vizuālo noformējumu, ka pārliecinošs vairākums (81%) nezināja, ka kopš 2015.gada vasaras /Nosaukums E/ ir mainījies īpašnieks.

Tādējādi, neskatoties uz SIA /Nosaukums D/ izslēgšanu no komercreģistra, SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma kodols, kas ir sabiedrībā plaši pazīstamas preču zīmes, kuras nemainīgi ir bijušas indikators, lai atpazītu konkrēto pakalpojumu, ir nodots atbildētājai, kas, izmantojot SIA /Nosaukums D/ intelektuālo īpašumu – preču zīmes /Nosaukums E/, kā arī zinātību /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu piedāvāšanā, kas ir atzīstams par pašpietiekamu vienību peļņas gūšanai, turpina tā saimniecisko darbību.

[2.9] Novērtējot Komerclikuma 20.pantā norādītās uzņēmumu pārejas pazīmes kopsakarā ar Komerclikuma 1.panta otro daļu, 18.pantu, 474.pantu, secināms, ka ar uzņēmumu saprotams ne tikai uzņēmums tā kopumā, bet arī ar uzņēmumu saprotama autonoma un pašpietiekama uzņēmuma daļa, kas var pāriet citai personai (uzņēmuma ieguvējam) vai nu īpašumā vai lietojumā, ko izmantojot, uzņēmuma ieguvējs var gūt peļņu, piemēram, pamatlīdzekļi, klientūra (sadarbības līgumi ar klientiem), zinātība, intelektuālā īpašuma objekti u.tml.

Tā kā atbildētāja piedāvā tirgū taksometru pakalpojumus, slēdz līgumus ar sadarbības partneriem, klientiem, pārņemot SIA

/Nosaukums D/ izveidoto biznesa modeli, piesaista /Nosaukums J/ un /Nosaukums K/ komersantus kā faktiskos izpildītājus, secināms, ka tieši atbildētāja ir SIA /Nosaukums D/ intelektuālā īpašuma – preču zīmes /Nosaukums E/, kā arī zinātību taksometru pakalpojumu piedāvāšanā pārņēmēja, un uzskatāma par SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma ieguvēju Komerclikuma 20.panta izpratnē.

[2.10] Ņemot vērā, ka drošības naudas līgums tika noslēgts sakarā ar to, ka SIA /Nosaukums D/ vēlējās organizēt taksometru pakalpojumu firmu, sniedzot taksometru pakalpojumus, savukārt prasītāja vēlējās paplašināt savu lietoto preču zīmju atpazīstamību, kur vārds /Vārds/ tiktu izmantots arī sniedzot taksometru pakalpojumus, kas ir tieši saistīts ar SIA /Nosaukums E/ (pēc 2016.gada 6.maija ar nosaukumu – /Nosaukums D/) uzņēmuma izveidi, kā arī to, ka SIA /Nosaukums D/ uzņēmums (preču zīmes /Nosaukums E/ un ar to zinātība /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu piedāvāšanā) ir pārgājis atbildētājai un atbildētāja gūst no tā peļņu, atzīstams, ka atbildētāja ir atbildīga par drošības naudas līguma izpildi. Atbilstoši drošības naudas līgumam un tā 2011.gada 15.augusta grozījumiem SIA /Nosaukums D/ drošības naudas 215 000 EUR atmaksas termiņš tika pagarināts līdz 2019.gada 31.decembrim.

Pamatojoties uz Komerclikuma 20.pantā, 94.panta pirmajā un otrajā daļā, 177.pantā, 351.panta pirmajā daļā, 403.panta trešajā daļā un Maksātnespējas likuma 63.panta trešajā daļā noteikto, atzīstams, ka SIA /Nosaukums D/ saistībām, kas izriet no drošības naudas līguma, izpildes termiņš iestājās tās maksātnespējas procesa pasludināšanas dienā, proti, 2015.gada 19.jūnijā. Līdz ar to atbildētāja nevar atsaukties uz to, ka nav iestājies drošības naudas līgumā norādītais termiņš.

Ņemot vērā minēto, atbilstoši Komerclikuma 18., 20.pantam un 137.panta pirmajai daļai, Civillikuma 1587., 1588., 1669., 1765., 1670. un 1671.pantam no atbildētājas par labu prasītājai piedzenams parāds 215 000 EUR un līgumiskie procenti par laika periodu no 2011.gada 31.decembra līdz 2015.gada 19.jūnijam 38 015,53 EUR.

[2.11] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.panta, Civillikuma 1753., 1756., 1759., 1765.panta noteikumiem prasītājai atzīstamas tiesības no sprieduma spēkā stāšanās brīža līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt no atbildētājas likumiskos 6% no simta gadā no nesamaksātās pamatparāda summas.

[3] Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniegusi atbildētāja SIA /Nosaukums B/ (*7.sējuma 142.-169.lapa*). Apelācijas sūdzībā lūgts:

1) izskatot lietu pēc būtības, AS "/Nosaukums A/" prasību pret SIA /Nosaukums B/ noraidīt pilnībā;

2) piedzīt no prasītājas par labu atbildētājai visus tiesāšanās izdevumus.

Apelācijas sūdzība pamatota ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Pirmās instances tiesa, izspriežot lietu, ir pārkāpusi celtās prasības robežas, nepareizi piemērojusi materiālās tiesību normas, kā arī nepareizi novērtējusi rakstveida pierādījumus.

[3.2] Atsaucoties uz Civillikuma 1402.pantu, pirmās instances tiesa atzinusi, ka saistības, kas rodas no uzņēmuma pārejas, nodibinās uz likuma pamata (*Komerclikuma 20.pants*) ar brīdi, kad tiek konstatēta uzņēmuma pāreja. Tomēr, lai konstatētu uzņēmuma pāreju uz likuma pamata, ir jākonstatē darījums vai notikums, kas apstiprina uzņēmuma pāreju. Tiesa nav devusi skaidrojumu, kas ir saistību tiesības rašanās pamats (*piemēram, tiesas spriedums, uzņēmuma pārejas līgums*).

[3.2.1] Prasība celta tikai par naudas līdzekļu piedziņu pret tādu personu, kas nav attiecīgā darījuma dalībnieks, ar kuru tiek pamatots prasītājas it kā pastāvošais prasījums. Uzņēmuma pārejas gadījumā prasītājai bija jāceļ prasība par uzņēmuma pārejas atzīšanu, jo nav iespējams, ka persona vēlas piespiedu saistību izpildi uz darījuma pamata, kurš nekad nav pastāvējis, vai tiesa nav atzinusi, ka uzņēmuma pārejas darījums ir noslēgts vai uzņēmuma pāreja ir notikusi. Nepastāvot uzņēmuma pārejas darījumam, kura ietvaros atbildētāja būtu uzņēmuma ieguvēja, un prasītājai nelūdzot tiesu atzīt, ka šāds uzņēmuma pārejas darījums ir noticis, prasītāja ir cēlusi defektīvu prasību pret atbildētāju kā pret personu, kas nav 2009.gada 10.jūlija drošības naudas līguma dalībniece un nav šī līguma saistību pārņēmēja.

Konkrētā civillieta ierosināta par parāda piedziņu, taču tiesa sprieduma motīvu daļā atzīstot uzņēmuma pāreju un uz šādas it kā pastāvošas uzņēmuma pārejas pamata, piemērojot Komerclikuma 20.pantu, lai piedzītu naudas līdzekļus, ir pārkāpusi prasītājas celtās prasības prasījuma robežas (*Civilprocesa likuma 192.pants*). Turklāt Rīgas apgabaltiesa izskatāmajā lietā, vērtējot prasības pirmšķietamo pamatotību, jau atzina, ka no lietas materiāliem neizriet, ka SIA /Nosaukums D/ uzņēmums būtu pārgājis atbildētājai uz līguma, administratīvā vai normatīvā akta, tiesas sprieduma vai kāda cita pamata, kas radies ārpus to līgumiskajām saistībām, kā arī komercsabiedrību apvienošanas, sadalīšanas vai pārveidošanas rezultātā, ka tiesa pēc savas iniciatīvas nevar ar spriedumu atzīt uzņēmuma pāreju, neesot šādam prasījumam. To, ka celta juridiski defektīva prasība, ka prasības par parāda piedziņu apmierināšana nav iespējama bez prasījuma par uzņēmuma pārejas atzīšanu, atzinusi arī prasītāja, iesniedzot prasības grozījumus, papildus lūdzot atzīt uzņēmuma pāreju. Tiesa šos prasības grozījumus nepieņēma, jo tie tika iesniegti tādā tiesvedības stadijā, kurā prasības grozīšana, atbilstoši Civilprocesa likuma noteikumiem, vairs nav pieļaujama.

No Augstākās tiesas judikatūras un tiesu prakses (*Augstākās tiesas Senāta 2017.gada 15.decembra spriedums lietā Nr.SKC-330/201, Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 20.jūnija spriedums lietā Nr.C30737911*) nepārprotami secināms, ka bez prasījuma izvirzīšanas par uzņēmuma pārejas atzīšanu, nav iespējama prasības apmierināšana par parāda piedziņu.

Līdz ar to kļūdains ir tiesas secinājums, ka kreditoram nav jāceļ uzņēmuma pārejas atzīšanas prasība, lai tas varētu saņemt apmierinājumu no uzņēmuma ieguvēja. Pamatojot šo secinājumu, tiesa atsaukusies uz virkni spriedumiem, kas nav attiecināmi uz šīs lietas ietvaros izspriežamo strīdu.

Lai darījums būtu spēkā, jāņem vērā tā dalībnieki, priekšmets, gribas izteikums, sastāvdaļas un forma (*Civillikuma 1404.pants*). Beidzot pastāvēt vienam no darījuma dalībniekiem (SIA /Nosaukums D/), ir izbeigušās tiesības, kas izriet no attiecīgā darījuma, un, nepastāvot parādniekam, nevar pastāvēt arī parādnieka parāda saistība.

[3.2.2.] Tiesa nepamatoti atzinusi, ka konkrētā strīda izšķiršanā nav piemērojams Darba likuma 117.pants, kurā dots uzņēmuma pārejas jēdziens ar atsauci uz uzņēmuma pārejas (kā saistību tiesību) rašanās pamatiem. Šāds tiesas secinājums ir pretrunā līdzšinējai judikatūrai (*Augstākās tiesas Senāta 2017.gada 9.novembra spriedums lietā Nr.SKC-340/2017*).

[3.3] No Komerclikuma 18.panta, 20.panta pirmās daļas un tiesību doktrīnā paustajām atziņām izriet, ka, lai konstatētu uzņēmuma pāreju, ir nepieciešams konstatēt uzņēmumam piederošo ķermenisko un bezķermenisko lietu, kā arī citu vērtību, kuras komersants izmanto saimnieciskās darbības veikšanai, pāreju uz citu uzņēmumu.

Par uzņēmuma pāreju var liecināt šādu apstākļu kopums: darbinieku pāriešana darbā pie ieguvēja, pamatlīdzekļu un krājumu nodošana, saglabāta uzņēmuma atrašanās vieta un juridiskā adrese, saistību pret banku pārņemšana, atsavinātājas sabiedrības valdes locekļa pāriešana pie ieguvēja (*Augstākās tiesas Senāta 2017.gada 9.novembra spriedums lietā Nr.SKC-340/2017*). Attiecīgajā judikatūrā, balstoties uz Eiropas Savienības tiesas spriedumos paustajām atziņām, noteikti kritēriji, no kuru esības vai neesamības ir atkarīga uzņēmuma pārejas gadījumu konstatēšana, proti, uzņēmuma veida vai rakstura izvērtēšana; ķermenisku (nekustamais īpašums,

kustamas lietas) un bezķermenisku lietu, kā arī labumu (zinātība, izgudrojumi) pāreja; vai lielākā daļa darbinieku ir pārņemta; vai klienti ir pārņemti; uzņēmējdarbības funkciju līdzība pirms un pēc pārejas.

No lietas materiālos esošajiem rakstveida pierādījumiem nav konstatējami ne prasības pieteikumā norādītie apstākļi, kas varētu liecināt par uzņēmuma pāreju, ne Augstākās tiesas un/vai Eiropas Savienības tiesas judikatūrā norādītie apstākļi. Pirmās instances tiesa, vērtējot šos pierādījumus, ir nonākusi pie kļūdaina secinājuma par it kā pastāvošu uzņēmuma pāreju.

[3.3.1] Tiesa nepamatoti secinājusi, ka atbildētāja nodarbina to pašu vadošo personālu, ko savulaik nodarbināja SIA /Nosaukums D/, konkrēti - /pers. C/ un /pers. D/. No EDS izdrukām par atbildētājas darbiniekiem redzams, ka /pers. C/ nekad nav bijis SIA /Nosaukums B/ darbinieks. SIA /Nosaukums D/ 2013.gadā nodarbināja 422 darbiniekus, bet 2015.gadā - 35 darbiniekus. /pers. D/ atbildētāja pieņēma darbā viņas darba pieredzes dēļ. Tas, ka no SIA /Nosaukums D/ pēc darba zaudēšanas viens darbinieks strādā SIA /Nosaukums B/, nevar tikt atzīts par apstākli, kas varētu apstiprināt uzņēmuma pāreju, neatkarīgi no tā cik zinošs ir šis darbinieks. Zināšanas, kas ar darbinieka darba vietas maiņu nonāk pie cita darba devēja, nevar tikt atzītas par know-how nodošanu vai pārņemšanu uzņēmuma pārejas konstatēšanai.

[3.3.2] Nav pamatots un pretējs lietas materiālos esošajiem pierādījumiem ir tiesas secinājums, ka atbildētāja ir ieguvusi /Nosaukums E/ kodolu jeb preču zīmes, kas ir galvenais SIA /Nosaukums D/ atpazīstamības pamats un aktīvs, kas tiek izmantots saimnieciskajā darbībā, sniedzot taksometru pakalpojumus. Preču zīmju /Nosaukums E/ īpašnieks ir SIA /Nosaukums E/, kas nav konkrētās civillietas dalībnieks. Šo preču zīmi lieto vairāk nekā divi simti kapitālsabiedrību. Turklāt tiesa atzinusi, ka SIA /Nosaukums D/ intelektuālais īpašums - preču zīmes /Nosaukums E/, kā arī zinātība /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu piedāvāšanā ir atzīstama par pašpietiekamu vienību peļņas gūšanai, ka ieņēmumus no preču zīmes un citām ar to saistītām intelektuālā īpašuma tiesībām saņem jaunais SIA /Nosaukums E/, līdz ar to nav saprotams, kādēļ tieši atbildētāja būtu atzīstama par uzņēmuma ieguvēju.

Neiztur kritiku tiesas secinājums, ka uzņēmuma pārejas kritērijs - pamatlīdzekļu un krājumu nodošana, ir pierādīts ar preču zīmes nodošanu. Prasītājas un tiesas nosauktais uzņēmuma kodols civiltiesiska darījuma ietvaros ir novērtēts par 64 000 EUR, ieskaitot pievienotās vērtības nodokli, kas salīdzinājumā ar visu SIA /Nosaukums D/ aktīvu apjomu, nav nekas (kopējā aktīvu vērtība 3,5 miljoni). Turklāt atbildētāja nav ieguvusi /Nosaukums E/ preču zīmes, ne citus SIA /Nosaukums D/ pamatlīdzekļus, krājumus.

Apstāklis, ka atbildētāja cesijas kārtībā no SIA /Nosaukums D/ ir ieguvusi prasījuma tiesības pret AS "/Nosaukums A/", nekādā gadījumā nevar tikt uzskatīts par pamatlīdzekļu un krājumu nodošanu, lai konstatētu it kā notikušu uzņēmuma pāreju. Cesijas kārtībā iegūtas prasījuma tiesības, un šādu prasījuma tiesību realizēšana apgrūtina iespēju iegūt kādu jaunu klientu, jo pastāv nepieciešamība atgūt parādu. Pat ja, atgūstot parādu, tiek piesaistīts jauns klients, to nevar atzīt par klientu pārņemšanu. Atbildētāja nav slēgusi vienošanās par pakalpojuma sniedzēja maiņu.

Nekonstatējot SIA /Nosaukums D/ pamatlīdzekļu, krājumu nodošanu atbildētājai, nevar konstatēt kritēriju, lai izdarītu secinājumu par uzņēmuma pāreju.

[3.3.3] Par uzņēmuma pāreju var liecināt tas, ka vienlaicīgi ar lielāko aktīvu pārņemšanu, tiek pārņemtas arī kredītsaistības pret kreditoriem. No SIA /Nosaukums D/ gada pārskata par 2013.gadu izriet, ka uzņēmumam ir bijuši kreditori, taču atbildētāja nav pārņēmusi saistības pret šiem kreditoriem. Līdz ar to nav nekāda pamata atzīt, ka atbildētājai jāuzņemas atbildība pret SIA /Nosaukums D/ kreditoru AS "/Nosaukums A/".

[3.3.4] Nepareizs ir tiesas secinājums, ka atbildētājas un SIA /Nosaukums D/ darbības modelis ir gandrīz identisks. Atbildētājai ar tās rīcībā esošajiem resursiem (tajā skaitā darbinieku skaitu) nemaz nav iespējams sniegt identiskus pakalpojumus tiem pakalpojumiem, kurus sniedza SIA /Nosaukums D/. Turklāt, lai izdarītu šādu secinājumu, nepietiek ar to, ka abas kompānijas sniedz taksometru pakalpojumus. Ja salīdzina SIA /Nosaukums D/ un atbildētājas PVN deklarācijās norādīto informāciju par darījumu partneriem, tad SIA /Nosaukums D/ gadījumā - SIA /Nosaukums K/ un SIA /Nosaukums J/saņēma pakalpojumu no SIA /Nosaukums D/, par to saņemot atlīdzību, bet atbildētājas gadījumā - SIA /Nosaukums K/ un SIA /Nosaukums J/ sniedza pakalpojumu atbildētājai. Tātad vienā gadījumā attiecīgā kompānija ir pakalpojuma sniedzējs, bet otrā gadījumā - pakalpojuma ņēmējs.

Atbildētāja nav /Nosaukums E/ preču zīmes, kā arī automašīnu, ko nodot kādam lietošanā, īpašniece. No Valsts ieņēmu dienesta sniegtās informācijas par SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ secināms, ka abas kompānijas darbojas taksometru pakalpojumu sniegšanas jomā, taču komercsabiedrības līdzība starp tām nav saskatāma. Pirmās instances tiesa spriedumā, citējot rakstveida pierādījumus attiecībā par pastāvošo komercdarbību līdzību, izlaidusi nozīmīgus faktus, kas minēti SIA /Nosaukums D/ vadības ziņojumā, proti, ka sabiedrības rīcībā ir jauns, moderns autoparks, bet tāda nav atbildētājai, kas apstiprina šo abu komercsabiedrību dažādos komercdarbību veidus.

[3.3.5] Atbildētāja nav pārņēmusi SIA /Nosaukums D/ klientus. Salīdzinot Valsts ieņēmumu dienesta sniegto informāciju par SIA /Nosaukums D/ PVN deklarācijas 1.pielikuma 3.daļā uzrādītajiem darījumu partneriem par periodu no 2015.gada pirmajiem sešiem mēnešiem ar SIA /Nosaukums B/ PVN deklarācijām, secināms, ka tie ir tikai daži uzņēmumi, kas iepriekš ir uzrādīti kā SIA /Nosaukums D/ darījumu partneri un šobrīd ir atbildētājas klienti. Tas neliecina par klientu pārņemšanu, bet ir pašsaprotami, ka virkne klientu, kuriem pakalpojumus sniedza SIA /Nosaukums D/, pēc attiecīgā uzņēmuma darbības beigām meklēja jaunu sadarbības partneri šajā jomā.

Nav pamatots tiesas secinājums, ka grāmatvedības izziņa, kurā atspoguļoti dati par kopējo SIA /Nosaukums B/ apgrozījumu, ieņēmumiem no tiem klientiem, kas uzrādīti SIA /Nosaukums D/ attiecīgajā PVN deklarācijā, vērtējama kā paskaidrojumi. Šo izziņu parakstījis atbildētājas valdes loceklis un darbinieks (galvenā grāmatvede). Lai novērstu jebkādas šaubas, atbildētāja no saviem sadarbības partneriem izprasīja informāciju par 2015.gadā sniegto pakalpojumu vērtību. No saņemtās informācijas secināms, ka norādītā summa par sniegtajiem pakalpojumiem, ko apstiprina atbildētājas klienti, no grāmatvedības izziņā norādītās summas atšķiras par diviem centiem, kas veidojas maksājamā PVN aprēķināšanas rezultātā.

Tāpat kļūdains ir tiesas secinājums, ka uzņēmuma pāreju var konstatēt no tā, ka atbildētāja ir noslēgusi līgumus par pakalpojumu sniegšanu ar Latvijas Republikas Patentu valdi un SIA "/Nosaukums G/", kurām iepriekš taksometra pakalpojumus sniedza SIA /Nosaukums D/. No publiski pieejamas informācijas konstatējams, ka atbildētāja ir uzvarējusi publiskā iepirkumā, un to nevar atzīt par klientu pārņemšanu.

Tādējādi secināms, ka atbildētājas klienti, kas kādreiz ir bijuši arī SIA /Nosaukums D/ klienti, ir nodrošinājuši tikai nelielu daļu no atbildētājas ieņēmumiem, ka līgumu slēgšana ar šiem klientiem nav atzīstama par klientu pārņemšanu.

[3.3.6] Atbildētāja nav guvusi priekšrocības uz SIA /Nosaukums D/, kas kļuvis maksātnespējīgs, neizpildīto saistību rēķina. Lietas materiālos nav neviena pierādījuma, kas to apliecinātu.

[3.3.7] Atbildētājas vienīgais īpašnieks un vienīgais valdes loceklis ir /pers. E/. Patiesībai neatbilst prasītājas apgalvojums, ka

atbildētāju kontrolē /pers. A/. Šo faktu spriedumā nav atzinusi arī pirmās instances tiesa. Tomēr tiesa, pievēršot uzmanību /pers. A/ izteikumiem medijos, atzinusi, ka /pers. A/ pārstāv SIA /Nosaukums E/ un SIA "/Nosaukums B/ intereses, 2016.gada 3.maijā un 2017.gada 25.augustā uzstājoties SIA /Nosaukums E/ vārdā. Personas izteikumi un uzstāšanās par citai kapitālsabiedrībai piederošu preču zīmi, nepadara viņu par kapitālsabiedrības, kurai pieder attiecīgā preču zīme, un par citu kapitālsabiedrību, tajā skaitā SIA /Nosaukums B/, kurām tā nepieder, "kontrolētāju".

[3.3.8] SIA /Nosaukums D/ juridiskā adrese bija /adrese B/, savukārt SIA /Nosaukums B/ juridiskā adrese bija /adrese C/ (*šobrīd /adrese D/*). Uzņēmuma atrašanās vietas un juridiskās adreses saglabāšana kā uzņēmuma pārejas konstatēšanas kritērijs nepastāv. Apstāklim, ka SIA /Nosaukums E/ un atbildētājas juridiskās adreses atradās vienā adresē dažādos dzīvokļos, nav nekāda sakara ar izskatāmo strīdu. Tāpat nepamatots ir tiesas atzinums, ka atbildētāja komercdarbībā lieto to pašu nekustamo īpašumu (/adrese A/), kuru pirms tam lietoja SIA /Nosaukums D/ un šobrīd lieto tās bijušajam valdes loceklim un īpašniekam /pers. A/ piederošs uzņēmums. Šie apsvērumi saistīti ar vienas automašīnas licences pieprasījumu transportlīdzekļa stāvvietai konkrētajā adresē, kas nevar kalpot par pamatu atzinumam, ka atbildētājas juridiskā vai faktiskā adrese būtu tāda pati kā SIA /Nosaukums D/.

[3.3.9] Objektīvi izvērtējot lietā esošos rakstveida pierādījumus, secināms, ka SIA /Nosaukums D/ pāreja uz SIA /Nosaukums B/ nav konstatējama. Pat tad, ja prasītāja būtu cēlusi prasību par uzņēmuma pārejas atzīšanu, tā būtu pilnībā noraidāma, jo uzņēmuma pāreja nav notikusi un nav objektīvi konstatējama.

[3.4] Pirmās instances tiesa spriedumā, pamatojoties uz Komerclikuma 474.pantu par franšīzes līgumu, atzinusi, ka intelektuālais īpašums ir atzīstams par uzņēmuma patstāvīgu daļu Komerclikuma 20.panta izpratnē, ka preču zīmes /Nosaukums E/ un zinātība "/Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu piedāvāšanā ir uzņēmuma patstāvīga daļa.

Šāds tiesas secinājums nav pareizs, jo tas no brīvas civiltiesiskās apgrozības izņem preču zīmes kā civiltiesiskās apgrozības objektu. Tiesas ieskatā preču zīmju pārdošana bez uzņēmuma pārejas nav iespējama, kas ir pilnīgā pretrunā likuma "Par preču zīmēm un ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm" 25.panta pirmajā daļā noteiktajam. Ja preču zīmes pirkuma līgumā nav noteikts, ka preču zīme tiek nodota ar visu uzņēmumu vai tā patstāvīgu daļu, tad uzņēmuma pāreja būtu konstatējama vienīgi konstatējot attiecīgos kritērijus, kuri izskatāmajā lietā nav konstatējami.

[3.5] Tiesas spriedumā konstatējami vēl virkne kļūdainu secinājumu, pretrunu un nepilnību.

[3.5.1] Lai gan spriedumā vairakkārt uzsvērts, ka nodot var patstāvīgu uzņēmuma daļu, ka preču zīmes ir patstāvīga uzņēmuma daļa, tomēr tiesa nav paudusi savu nostāju tam, vai ir notikusi patstāvīgas uzņēmuma daļas vai visa uzņēmuma pāreja.

[3.5.2] Tiesa nav vērtējusi, kas ietilpa SIA /Nosaukums D/ aktīvos, pievēršoties tikai preču zīmju piederības jautājumam. Tādējādi pat gadījumā, ja ar preču zīmēm būtu nodota uzņēmuma daļa, nav iespējams objektīvi konstatēt, kurai uzņēmuma daļai būtu jāatbild par parādsaistībām pret prasītāju. Tiesa nav vērtējusi kā radās prasītājas prasījuma tiesības no AS /Nosaukums M/veikta maksājuma SIA /Nosaukums D/.

[3.5.3] Prasītāja norādījusi un pirmās instances tiesa piekritusi, ka intelektuālais īpašums - preču zīmes /Nosaukums E/, kā arī zinātība /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu piedāvāšanā, ir atzīstama par pašpietiekamu vienību peļņas gūšanai, ka SIA /Nosaukums E/ no šīs pašpietiekamās vienības peļņas gūšanai saņēma atlīdzību 27 000 EUR un 47 000 EUR. Taču, neskatoties uz šo secinājumu, tiesa spriedumā atzina, ka labuma un peļņas guvējs (arī preču zīmes īpašnieks) ir atbildētāja SIA /Nosaukums B/.

[3.5.4] Tiesa nav izvērtējusi prasītājas prasības pret SIA /Nosaukums E/ juridiskās sekas attiecībā uz šīs lietas izspriešanu. Lietas materiālos atrodas Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2018.gada 12.oktobra spriedums, no kura secināms, ka prasītāja ir cēlusi prasību pret SIA /Nosaukums E/ par "/Nosaukums E/ preču zīmju reģistrācijas atzīšanu par spēkā neesošu un zaudējumu, kas aprēķināti kā SIA /Nosaukums E/ saņemtā (AS "/Nosaukums A/" nesaņemtā) licences maksa par preču zīmju lietošanu, piedziņu. Šīs prasības ietvaros AS "/Nosaukums A/" sevi uzskata par īsto preču zīmju /Nosaukums E/ īpašnieku, norādot, ka no preču zīmēm labumu gūst tieši SIA /Nosaukums E/. Tātad pret SIA /Nosaukums E/ celtā prasība izslēdz šīs konkrētās prasības, kas celta pret SIA /Nosaukums B/, apmierināšanas iespējas.

[3.5.5] Nevar atzīt par pamatotu tiesas secinājumu, ka uzņēmuma pāreja noslēgusies 2015.gada 27.oktobrī, saistot to ar licences saņemšanu taksometru pārvadājumiem. Licences saņemšana vai nesaņemšana taksometru pārvadājumiem ir atkarīga tikai un vienīgi no kapitālsabiedrības, kas lūgusi licences izsniegšanu, kā arī personas vai iestādes, kas lēmusi par licences izsniegšanu, līdz ar to attiecīgajām darbībām nevar būt nekādas ietekmes uz it kā pastāvošas uzņēmuma pārejas konstatēšanu. Turklāt šajā sakarā tiesa spriedumā vērtējusi virkni pierādījumu, kas attiecas uz vēlāku laika posmu, kas nevar pamatot it kā pastāvošu uzņēmuma pāreju 2015.gadā.

[4] Prasītāja AS "/Nosaukums A/" (*pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Jānis Kubilis*) iesniegusi rakstveida paskaidrojumus uz atbildētājas apelācijas sūdzību (*8.sējuma 5.-22.lapa*). Paskaidrojumos lūgts: 1) atteikties pieņemt kopā ar apelācijas sūdzību iesniegtos pierādījumus; 2) pilnībā apmierināt prasītājas celto prasību; 3) piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai parādu 215 000 EUR un procentus 38 015,53 EUR; 5) noteikt prasītājas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus no neatmaksātās parāda summas; 6) piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai visus tiesāšanas izdevumus, tajā skaitā izdevumus par advokāta sniegto juridisko palīdzību.

[4.1] Pirmās instances tiesas spriedums ir pamatots, prasītājas celtā prasība ir pilnībā apmierināma, bet atbildētājas apelācijas sūdzībā norādītie apsvērumi ir nepamatoti.

[4.2] Nav pamatots atbildētājas viedoklis, ka tiesa, taisot spriedumu par prasības apmierināšanu, pārkāpusi prasības robežas. Atbildētāja faktiski cenšas paplašināt lietā piemērojamā Komerclikuma 20.panta tiesisko pazīmju kopumu, savukārt normatīvajā aktā neesošu priekšnoteikumu radīšana tiesību piemērošanas stadijā bez īpaša pamatojuma ir nepieļaujama. Būtiska nozīme ir tam, kas celtās prasības kontekstā ir uzskatāms par uzņēmumu vai tā patstāvīgu daļu, vai uzņēmums vai tā patstāvīga daļa ir pārgājusi citas personas īpašumā vai lietojumā. Konstatējot abus šos priekšnoteikumus, iestājas uzņēmuma ieguvēja atbildība par uzņēmuma nodevēja saistībām. Tiesa spriedumā pareizi norādījusi, ka Komerclikuma 20.pants neizvirza tādus priekšnoteikumus (tiesiskā sastāva pazīmes), uz kādiem atsaucas atbildētāja. Tiesa arī ņēmusi vērā judikatūru, kas izveidojusies uzņēmuma pārejas lietās, kad, neesot izvirzītam atsevišķam prasījumam par uzņēmuma pārejas atzīšanu, tā kā juridisks fakts nodibināts tiesas spriedumos motīvu daļās, jo prasība ir vērsta uz noteiktas naudas summas piedziņu no uzņēmuma ieguvēja sakarā ar uzņēmuma pāreju, kas ir kreditora tiesiskās aizsardzības līdzeklis.

[4.3] Nepamatots ir atbildētājas viedoklis, ka Augstākās tiesas Senāts 2017.gada 9.novembra spriedumā lietā Nr.SKC-340/2017 ir ietvēris izsmeļošu uzņēmuma pārejas kritēriju uzskaitījumu, kas būtu jākonstatē, lai varētu atzīt uzņēmuma pāreju par notikušu. Taču šajā spriedumā sniegtais uzņēmuma pārejas kritēriju uzskaitījums ir saistīts ar konkrētās lietas apstākļiem, tas nav formulēts kā izsmeļošs, universāls kritēriju kopums, ko varētu izmantot absolūti visos gadījumos. Uzņēmumā (atkarībā no konkrētā

komercdarbības veida un komersanta faktiski iegūtajām tiesībām un uzņemtajām saistībām), var ietilpt dažādas lietas, tostarp gan ķermeniskas, gan bezķermeniskas lietas, gan arī šādu lietu kopības. Tā, piemēram, Augstākās tiesas Senāta 2017.gada 15.decembra spriedumā lietā Nr.SKC-330/2017 uzņēmuma pāreja noteikta pēc tā apstākļa, ka uzņēmuma nodevēja vietā grāmatu tirdzniecību turpināja uzņēmuma ieguvējs, nekonstatējot darbinieku pāreju, saistību pret banku pārņemšanu, juridiskās adreses sakritību, pamatlīdzekļu un krājumu nodošanu, tas ir, tos apstākļus, kas minēti lietā Nr.SKC-340/2017.

[4.3.1] Nepamatots ir atbildētājas viedoklis, ka Eiropas Savienības Tiesas praksē, uz kuru bija izdarītas atsauces spriedumā lietā Nr.SKC-340/2017, ir izstrādāts izsmeļošs uzņēmuma pārejas kritēriju uzskaitījums, kas jāņem vērā izskatāmajā lietā. Minētie Eiropas Savienības Tiesas spriedumi attiecas uz darbinieku tiesību aizsardzību, nevis kreditoru tiesību aizsardzību uzņēmumu pārejas gadījumos.

[4.4] Tiesa spriedumā vērtējusi /pers. D/ un /pers. C/ darbošanos atbildētāja interesēs tādā aspektā kā "zinātības iegūšana". Atbildētāja nenoliedz, ka savā komercdarbībā izmanto /Nosaukums E/ preču zīmes, ko apliecina arī 2015., 2017., 2018.gada pārskatu vadības ziņojumos ietvertās ziņas. Minētais nepārprotami norāda, ka SIA /Nosaukums D/ vadošo darbinieku pāreja darbā pie atbildētājas vai sadarbības attiecību uzsākšana, ir devusi atbildētājai nepieciešamo informāciju (zinātību) par SIA /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu sniegšanu, kas citādi atbildētājai nebūtu pieejama. Zinātības nodošanas kontekstā nav izšķirošas nozīmes tam, kādā statusā iepretim atbildētājai ir atradies /pers. C/ (*darbinieks, uzņēmējs, sadarbības partneris, pilnvarnieks u.tml.*), jo zinātību ir iespējams nodot, esot ne tikai darbinieka statusā (*Darba likuma 84.panta piektā daļa*). Atbildētāja laikā, kad /pers. C/ bija SIA /Nosaukums D/ darbinieks, izsniedza viņam divas pilnvaras tādu darbību veikšanai, kas vērstas uz līgumu slēgšanu ar potenciālajiem klientiem un sadarbības partneriem, licences saņemšanai taksometru pakalpojumu sniegšanai. Tāpat nevar piekrist atbildētājas viedoklim, ka, uzsākot darba attiecības ar SIA /Nosaukums D/ bijušo vadošo darbinieci /pers. D/, atbildētāja nav ieguvusi *know-how* jeb zinātību. Par viņas darbošanos atbildētājas interesēs liecina atbildētājas izsniegta pilnvara, laikā, kad viņa vēl bija SIA /Nosaukums D/ darbiniece. Tādējādi atbildētāja izmantoja savā labā SIA /Nosaukums D/ vadošo darbinieku zināšanas.

[4.5] Par nepamatotu atzīstama atbildētājas atsaukšanās uz datiem par SIA /Nosaukums D/ darbinieku skaitu (*vairāk nekā 1000 vai 422*). SIA /Nosaukums D/ 422 darbinieki bija pārskata periodā par 2013.gadu, savukārt laika periodā no 2013. līdz 2015.gadam SIA /Nosaukums D/ pārstrukturizēja savu komercdarbību, pārejot no tiešas taksometru pakalpojumu sniegšanas un taksometru vadītāju nodarbināšanas uz /Nosaukums I/ operatora" modeli. Rezultātā SIA /Nosaukums D/ bijušie darbinieki – taksometru vadītāji pakāpeniski izbeidza darba tiesiskās attiecības un tā vietā ar bijušo darba devēju uzsāka sadarbības attiecības ar taksometru šoferu dibināto mikrouzņēmumu starpniecību. Uz maksātnespējas procesa pasludināšanas dienu SIA /Nosaukums D/ bija ievērojami mazāks darbinieku skaits nekā 2013.gadā, maksātnespējas procesā tika pieteikti 35 darbinieku prasījumi.

[4.6] Par nepamatotu atzīstams atbildētājas apgalvojums, ka SIA /Nosaukums B/ nav īstais atbildētājs lietā, jo /Nosaukums E/ preču zīmju īpašnieks ir SIA /Nosaukums E/. Atbilstoši Komerclikuma 20.pantam, uzņēmums var pāriet, ja nodod tā īpašuma tiesības vai to nodod lietošanā. Preču zīmju lietošana no atbildētājas puses nav vienīgais apstāklis, uz ko balstīta prasība. Ieņēmumus no /Nosaukums E/ preču zīmēm gūst visas personas, kas tās izmanto, tostarp atbildētāja. SIA /Nosaukums D/ uzņēmumā ietilpstošie labumi nav saistīti tikai ar preču zīmēm, kā tādām (to lietojuma tiesībām), bet arī ar citiem labumiem - zinātību, ko atbildētāja ir ieguvusi un kas to apvienojumā ir īpaši vērtīgi un atšķir atbildētāju no citām personām, kas tikai lieto /Nosaukums E/ preču zīmes.

[4.7] Nav pamatots atbildētājas viedoklis, ka, lai atzītu uzņēmuma pāreju par notikušu, ir jākonstatē arī SIA /Nosaukums D/ kreditoru pārņemšana. Uzņēmumu pārejas regulējums ir vērsts uz to, lai aizsargātu kreditorus gadījumos, kad parādnieks tiek "iztīrīts" no aktīviem un kreditoriem vairs nav iespējams saņemt sava prasījuma apmierinājumu no parādnieka, pie kura "palikušas" nepārņemtās uzņēmumā ietilpstošās saistības (*Komerclikuma 20.pants*). Trešās personas (kreditorus) nesaista tas, vai un kādas vienošanās uzņēmuma nodevējs un uzņēmuma ieguvējs savā starpā slēdz attiecībā uz saistību pret kreditoriem pārņemšanu vai nepārņemšanu un/vai faktiski notiek labprātīga saistību pret kreditoriem pārņemšana (*Komerclikuma 20.panta trešā daļa*).

[4.8] Pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka SIA /Nosaukums D/ un atbildētājas starpā pastāv būtiska komercdarbības līdzība, tostarp, bet ne tikai, gada pārskatos ietvertais uzkrītoši līdzīgais komercdarbības apraksts korporatīvo klientu un apakšuzņēmēju skaits, kas nodrošina taksometru pakalpojumus, kā arī pierādījuma veidā nostiprinātais sabiedrības viedoklis (aptaujas rezultāti).

[4.9] Lietas apstākļiem neatbilst atbildētājas apgalvojums, ka tā nav pārņēmusi SIA /Nosaukums D/ klientus, ka pārņemti tikai daži uzņēmumi, ka ieņemtās summas no SIA /Nosaukums D/ bijušajiem klientiem ir nebūtiskas. Tiesa pamatoti secinājusi, ka atbildētāja ir pārņēmusi sadarbību ar diviem no trīs ārzemju uzņēmumiem un 28 citiem Latvijā reģistrētiem komersantiem, kas Valsts ieņēmumu dienesta iesniegtajās deklarācijās iepriekš uzrādīti kā SIA /Nosaukums D/ darījumu partneri. Nav strīda, ka atbildētāja no SIA /Nosaukums D/ bijušajiem klientiem ir guvusi ieņēmumus vismaz 722 559,93 EUR.

[4.10] Nepamatots ir atbildētājas apgalvojums, ka prasītāja nav norādījusi un pierādījusi, kādā veidā atbildētāja guvusi priekšrocības uz SIA /Nosaukums D/ rēķina. Prasītāja lietā iesniegusi virkni pierādījumu - SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas procesā saņemto un atzīto kreditoru prasījumu reģistru, izziņu par SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas procesa gaitu, kas liecina, ka maksātnespējas procesā netika konstatēta parādniekam piederoša manta, ko būtu iespējams realizēt un no gūtajiem ieņēmumiem apmierināt kreditoru prasījumus kopumā vairāk nekā 3 miljonu EUR apmērā. Tātad atbildētāja darbību turpina uz SIA /Nosaukums D/ neizpildīto saistību pret kreditoriem, tostarp, prasītājas rēķina.

[4.11] Lietas materiālos atrodas pierādījumi, no kuriem secināms, ka atbildētāja joprojām ir saistīta ar SIA /Nosaukums D/ bijušo valdes locekli /pers. A/, kurš joprojām publiski uzstājas atbildētāja vārdā un sniedz informāciju par /Nosaukums E/ zīmolu, ko izmanto atbildētāja, un tās darbības pamatprincipiem, kas saskan ar atbildētājas darbības pamatprincipiem. Nav izšķirošas nozīmes tam, ka atbildētāja formāli nav iecēlusi /pers. A/ par valdes locekli, būtiska nozīme ir tam, ka pie uzņēmuma ieguvēja pāriet un/vai tā interesēs darbojas uzņēmuma nodevēja vadošais personāls, par kādu tostarp atzīstams valdes loceklis, kuram var būt kādas zināšanas, ko var izmantot uzņēmuma ieguvēja komercdarbībā.

[4.12] Strīda izšķiršanā nav nozīmes apstāklim, ir vai nav konstatējama SIA /Nosaukums D/ un atbildētājas juridiskās adreses sakritība, jo nav izslēgts, ka uzņēmuma nodevējs un uzņēmuma ieguvējs var vēlēties slēpt savu saistību un uzņēmuma nodošanas faktu, kā rezultātā uzņēmuma ieguvējs var norādīt citu juridisko adresi. Kā pamatoti konstatējusi pirmās instances tiesa, atbildētāja turpina komercdarbību vietā, kurā agrāk to veica SIA/Nosaukums D/, kas ir viena no uzņēmuma pārejas pazīmēm.

[4.13] Tāpat nav izšķirošas nozīmes pārējiem atbildētājas apelācijas sūdzībā paustajiem apsvērumiem (*sprieduma 3.5.punkts un tā apakšpunkti*).

[5] Ar Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas tiesnesesa 2020.gada 12.oktobra lēmumu civillieta noņemta no izskatīšanas mutvārdu procesā un nozīmēta izskatīšanai rakstveida procesā (*8.sējuma 85.lapa*).

[6] Atbildētāja SIA /Nosaukums B/ (*pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Viktors Tihonovs*) iesniegusi lūgumu par tiesvedības apturēšanu, trešo personu aicināšanu lietā un liecinieka nopratināšanu (*8.sējuma 88.-94.lapa*).

[6.1] Atbildētāja, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 215.panta 5.punktu, lūgusi apturēt tiesvedību lietā līdz stāsies spēkā spriedums prasītājas prasībā pret SIA /Nosaukums E/ lietā Nr.C30759916.

Prasītāja AS "/Nosaukums A/" cēlusi tiesā prasību pret SIA /Nosaukums E/ par preču zīmes piederību (*civillieta Nr.C30759916*). Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2019.gada 25.novembra spriedumu prasība pārsūdzētajā daļā tika apmierināta un tiesa atzina par spēkā neesošu figuratīvo un verbālo preču zīmi /Nosaukums E/, aizliedzot atbildētājam tās izmantot, un piedzina no atbildētāja par labu prasītājai mantisko kaitējumu 122 419 EUR. Minētais spriedums nav stājies spēkā un Augstākās tiesas Civillietu departaments rīcības sēdē 2020.gada 4.jūnijā pieņēmis lēmumu par kasācijas tiesvedības ierosināšanu.

Fakts, kas veido vienu no apstākļiem šajā lietā un citā lietā, ir preču zīme /Nosaukums E/ un tās piederība. Konkrētajā lietā prasītāja savu prasījumu pret SIA /Nosaukums B/ pamato ar preču zīmes /Nosaukums E/ piederību. Taču vienlaikus citā lietā prasītāja ierosinājusi strīdu pret jauno SIA /Nosaukums E/ par tās piederību, lūdzot atzīt par labu sev preču zīmi /Nosaukums E/, sākot ar to pašu periodu, kurā prasītājas ieskatā atbildētājai SIA /Nosaukums B/ ir jāatbild par citas personas (*SIA /Nosaukums D/*) saistībām. Arī izskatāmajā lietā prasītāja prasību pamato tieši ar to pašu preču zīmju piederību trešajai personai SIA /Nosaukums E/, kura tās nodevusi franšīzē vairāk kā 200 citām personām, tostarp atbildētājai SIA /Nosaukums B/. Tātad prasītājas ieskatā šī preču zīme veido tiešu atbildētājas SIA /Nosaukums B/ atbildības pamatu pret prasītāju.

Savukārt gadījumā, ja tiesa preču zīmju piederību citā lietā noteikts prasītājai, atbilstoši tās lūgtajam jau no 2015.gada, tad zudīs prasītājas celtās prasības pamats šajā lietā, tāpat kā zudīs pirmās instances tiesas pamatarguments prasības apmierināšanai, proti, preču zīmes nebūs piederējušas nevienai no tiesas spriedumā norādītajām personām un secīgi neveidos arī lietošanas tiesību nodošanu.

[6.2] Atbildētāja, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 78.pantu, lūgusi aicināt lietā prasītājas pusē trešās personas statusā SIA /Nosaukums F/ un SIA "/Nosaukums E/.

Lai noskaidrotu vai SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma kodols bija preču zīme, vai pats autoparks, kuru uzņēmums pārdeva, jānoskaidro vai attiecīgās lietas pāreja ir notikusi kā uzņēmuma pašpietiekamas daļas nodošana, vai ir noticis civiltiesisks atlīdzības darījums, kur viena persona par atlīdzību iegādājusies lietu vai maksā atlīdzību par iespēju lietot kādu tiesību. SIA /Nosaukums F/ nopirka no SIA /Nosaukums D/ tās tiesiskās aizsardzības procesa laikā pārdotās preču zīmes par atlīdzību un ieguldīja SIA /Nosaukums E/, kura, pamatojoties uz franšīzes līgumu, piešķīra atbildētājai tiesības par atlīdzību izmantot šīs preču zīmes, sniedzot transporta pakalpojumus. Šādas tiesības piešķirtas vēl 200 subjektiem. SIA /Nosaukums F/ un SIA "/Nosaukums E/ ir patstāvīgas saimniecisko darbību veicošas komercsabiedrības un iekams tās nav konkrētās lietas dalībnieki, tiesa nedrīkst vērtēt to slēgtos darījumus, jo tas aizskar šo personu tiesiskās intereses.

[6.3] Atbildētāja lūgusi izsaukt un nopratināt liecinieku /pers. A/, jo tiesa nevar vērtēt un izmantot kā pierādījumu kādas personas izteikumus plašsaziņas līdzekļos, uz kuriem kā pierādījumiem atsaucas viena puse, tos nepārbaudot (*Civilprocesa likuma 92., 104., 105.pants*).

[7] Atbildētāja SIA /Nosaukums B/ (*pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Gatis Gailums*) iesniegusi papildus rakstveida paskaidrojumus, lūdzot AS "/Nosaukums A/" prasību noraidīt pilnībā un piedzīt no prasītājas pat labu atbildētājai visus tiesāšanās izdevumus (*8.sējuma 99.-100.lapa*).

[7.1] Atbildētāja pilnībā uztur apelācijas sūdzībā izklāstīto argumentāciju par pirmās instances tiesā konstatējamo prasījuma robežu pārkāpšanu, izspriežot prasību par parāda piedziņu.

[7.2] Atbildētāja rakstveida paskaidrojumos norādījusi identiskus apsvērumus apelācijas sūdzībā norādītajam par to, ka uzņēmuma pārejas atzīšana bez prasījuma izvirzīšanas par uzņēmuma pāreju nav procesuāli iespējama (*sprieduma 3.2., 3.2.1.punkts*). Papildus norādīts, ka atbildētāju argumentācijas pamatotību apliecinājis arī prasītājas pārstāvis Jānis Kubilis Latvijas Universitātes zinātniskajā konferencē pievēršot uzmanību tam, ka ir nepieciešama prasījuma par uzņēmuma pāreju vēršana pret atbildētāju. Tāpat apsverams, vai uzņēmuma ieguvēja atbildība nebūtu ierobežojama, piemēram, ar uzņēmuma sastāvā ietilpstošo un uz ieguvēju pārgājušo aktīvu kopuma vērtību, tādējādi, meklējot līdzsvaru starp godprātīga uzņēmuma ieguvēja un kreditoru interešu aizsardzību.

[7.3] Prasītājas celtajai prasībai pret atbildētāju nav nekāda pamata, jo atbildētāja aktīvus nav ieguvusi, tās rīcībā nav pārņemtas mantas. SIA /Nosaukums B/ nepieder ne preču zīmes, kas tika pārdotas SIA /Nosaukums F/ un ieguldītas SIA /Nosaukums E/ kapitālā, ne arī automašīnas, ar kurām SIA /Nosaukums D/ nodrošināja taksometru pakalpojumu sniegšanu.

[8] Prasītāja AS "/Nosaukums A/" (*pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Jānis Kubilis*) iesniedzis papildus rakstveida paskaidrojumus (*8.sējums 101.-109.lapa)*, lūdzot pilnībā apmierināt AS "/Nosaukums A/" celto prasību.

[8.1] Prasītāja pilnībā uztur visus tās iepriekš paustos argumentus, apsvērumus lietā un lūdz apmierināt celto prasību pret atbildētāju. Pirmās instances tiesa spriedumā ir rūpīgi, vispusīgi izvērtējusi lietā nozīmīgus apstākļus un ir taisījusi pamatotu un izvērstu spriedumu. Apelācijas sūdzība ir pilnībā nepamatota.

[8.2] Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 430.panta trešajā daļā noteikto un judikatūrā (*Augstākās tiesas Senāta 2015.gada 30.septembra spriedums lietā Nr.SKC-0121-15, 2014.gada 28.marta spriedums lietā Nr.SKC-7/2014, 2015.gada 13.marta spriedums lietā Nr.SKC-0004/2015*) atzīto, norādīts, ka gadījumā ja kādi pirmās instances tiesas nodibinātie fakti nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā, apelācijas kārtībā šādus faktus nav jāpārvērtē un ar tiem ir pamatojams apelācijas instances tiesas spriedums. Izskatāmajā lietā atbildētāja apelācijas sūdzībā nav apstrīdējusi vairākus būtiskus pirmās instances tiesas nodibinātos apstākļus, kas saistīti ar prasītājas prasījumu pret SIA /Nosaukums D/ un tā pamatotību un atzīšanu no SIA /Nosaukums D/ puses, SIA /Nosaukums D/ un atbildētājas komercdarbības līdzību, uzņēmumā ietilpstošo aktīvu un vērtību pāreju un izmantošanu atbildētājas komercdarbībā būtiski nemainītā veidā.

[8.3] Rakstveida paskaidrojumos norādīti identiski argumenti prasītājas sākotnējā rakstveida paskaidrojumā par atbildētājas apelācijas sūdzību norādītajiem (*sprieduma 4.4.-4.12.punkts*), papildus norādot argumentus, kas prasītājas ieskatā liecina par apelācijas sūdzībā ietvertiem apsvērumiem, kam izskatāmajā lietā ir nozīme un ko pēc būtības iespējams attiecināt uz Komerclikuma 20.pantu, bet sakarā ar ko atbildētāja ir izteikusi nepamatotus un nepierādītus apgalvojumus, kas neatbilst lietas apstākļiem.

[8.3.1] Darbinieku pārņemšanas kontekstā nav izšķirošas nozīmes tam, kāds juridiskais statuss personām ir iepretim komersantam, vai darbs – taksometra vadīšana tiek veikts uz darba līguma pamata vai uzņēmuma līguma pamata vai, izmantojot kāda cita komersanta starpniecību. Būtiska nozīme ir darba veidam, kam strādājošie tika piesaistīti SIA /Nosaukums D/ un turpināja tikt piesaistīti arī atbildētājas uzņēmumā. Līdz ar to nozīme ir tam, ka tika pārņemts darbaspēka resurss tā plašākā izpratnē – šoferi ar taksometru vadīšanas tiesībām un agrāku pieredzi tieši /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu sniegšanā.

[8.3.2] Komerclikuma 20.panta kontekstā nav izšķirošas nozīmes, vai konkrētie pamatlīdzekļi (*piemēram, preču zīmes, transportlīdzekļi*) atrodas uzņēmuma ieguvēja īpašumā vai lietojumā, jo minētajā normā ir skaidri noteikts, ka konkrētais uzņēmumu veidojošais elements var būt uzskatāms par nodotu, ja tas ir nodots arī lietošanā. Tas, ka atbildētāja ir ieguvusi /Nosaukums E/ preču zīmes lietošanā un tās arī lieto, nav apstrīdēts.

Pretēji atbildētājas apgalvojumam, pirmās instances tiesa lietā esošos pierādījumus un virkni uzņēmuma pārejas pazīmju vērtējusi to kopumā, nosakot, ka ir notikusi uzņēmuma pāreja. Preču zīmju īpašnieku SIA /Nosaukums F/ un jaunā SIA /Nosaukums E/, kas reģistrēti preču zīmju reģistrā, mērķis nekad nav bijis šīs preču zīmes izmantot komercdarbībā nemainītā veidā tāpat, kā to bija darījis SIA /Nosaukums D/. Atbildētāju no citiem komersantiem, kas arī, iespējams, izmanto /Nosaukums E/ zīmolu, atšķir no SIA /Nosaukums D/ pārņemtais komercdarbības modelis un citi aktīvi un vērtības to kopumā.

Nav pamatots atbildētājas viedoklis, ka, lai uzskatītu pamatlīdzekļu un krājumu nodošanu par notikušu un uzņēmuma pāreju kopumā par konstatējamu, ir nepieciešams konstatēt, ka nodoti arī visi SIA /Nosaukums D/ agrāk piederējušie transportlīdzekļi un citi pamatlīdzekļi, kas agrāk veidojuši bilancē norādīto pamatlīdzekļu kopējo summu. Kā tas izriet no aptaujas rezultātiem, tad pats transportlīdzekļu nodošanas fakts nebūtu izšķiroši nepieciešams, lai varētu atzīt uzņēmuma pāreju par notikušu. Atbildētāja varētu turpināt SIA /Nosaukums D/ ierasto komercdarbības modeli, nomājot vai iegādājoties pašam savus transportlīdzekļus, pakalpojumu nodrošinot pastarpināti piesaistot personas, kurām ir īpašuma, valdījuma tiesības uz kādiem transportlīdzekļiem. Proti, īpašuma tiesību iegūšana uz transportlīdzekļiem nav vienīgais veids, kā mūsdienu komerctiesiskās apgrozības apstākļos nodrošināt taksometru pakalpojumu sniegšanu.

Atbildētāja ar cesijas līgumu ieguva ne tikai prasījuma tiesības, bet vienlaikus arī vērtīgu komercdarbības informāciju, ko cedents var izmantot savā labā.

[8.4] Attiecībā par atbildētājas pieteiktajiem lūgumiem, prasītājas ieskatā tie ir nepamatoti un noraidāmi.

[8.4.1] Atbildētājas pieteiktais lūgums par tiesvedības apturēšanu ir noraidāms. Kā izriet no Augstākās tiesas judikatūras, tiesai primāri ir jāvērtē, vai ar civilprocesuālajiem pierādīšanas līdzekļiem ir iespējams noskaidrot lietā būtiskos faktus un tikai tad, ja tiek konstatēts, ka tas nav iespējams, var tikt skatīts jautājums par tiesvedības apturēšanu (*Augstākās tiesas Senāta 2018.gada 11.oktobra lēmums lietā Nr.SKC-1470/2018*).

Civillietā Nr.C30759916 netiek skatīts jautājums par uzņēmuma pāreju, bet gan jautājums par preču zīmju reģistrācijas atzīšanu par spēkā neesošu, negodīgas konkurences aizlieguma pārkāpuma atzīšanu un mantiskā kaitējuma atlīdzību. Abās civillietās ir būtiski atšķirīgs strīda priekšmets. Līdz ar to iespējamam spriedumam citā lietā un tajā nodibināmiem apstākļiem nav nekādas nozīmes izskatāmajā lietā.

Atbilstoši Komerclikuma 18., 20.pantam, tiesai izskatāmajā lietā ir jākonstatē uzņēmuma nodevējam agrāk piederējušās lietas vai cita labuma (vērtības) lietošana uzņēmuma ieguvēja komercdarbībā. Šo faktu neietekmē tas, vai formāli kādā reģistrā ir vai nav reģistrēta pati šī lieta vai labums. Pat, ja citā civillietā stāsies spēkā spriedums, ar ko preču zīmju reģistrācija tiks atzīta par spēkā neesošu, tas nemainīs faktu, ka atbildētāja vairāk kā piecus gadus ir lietojusi šīs sabiedrībā atpazīstamās preču zīmes, ka atbildētāja ir pārņēmusi SIA /Nosaukums D/ agrāk piederējušās preču zīmes (vērtības) lietojumā, gūstot no tā ienākumus. Prasītājas pozīcija izskatāmajā lietā nebalstās tikai uz vienu apstākli – preču zīmju lietojumu, bet gan arī uz virkni citu apstākļu, kas to kopsakarā liecina par notikušo uzņēmuma pāreju.

[8.4.2] Atbildētājas pieteiktais lūgums par trešo personu pieaicināšanu lietā ir noraidāms, jo tas pieteikts pēc likumā norādītā termiņa (*Civilprocesa likuma 78.panta trešā daļa*).

[8.4.3] Atbildētājas pieteiktais lūgums par liecinieka /pers. A/ izsaukšanu un nopratināšanu lietā ir noraidāms. Šāds lūgums nav pieteikts pirmās instances tiesā un nav iekļauts atbildētājas apelācijas sūdzībā (*Civilprocesa likuma 93.panta trešā daļa, 416.panta pirmās daļas 6.punkts*), kā arī nav norādīts un pamatots, kādus lietā nozīmīgus apstākļus atbildētājs ar to vēlas pierādīt vai atspēkot (*Civilprocesa likuma 105.panta otrā daļa*).

[9] Tā kā izskatāmā civillieta AS "/Nosaukums A/" prasībā pret SIA /Nosaukums B/ par parāda piedziņu nav saistīta ar personas nozīmīgu tiesību aizskārumu, ņemot vērā, ka lietā jau ir pietiekams apjoms pierādījumu, lietas dalībnieku paskaidrojumu, ievērojot Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldīšanas likuma 10.pantā noteikto, tiesas kolēģija atzīst, ka konkrētā civillieta izskatāma rakstveida procesā. Lietas dalībnieki ir informēti par lietas izskatīšanu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[10] Iepazinusies ar civillietas materiāliem, novērtējusi lietas materiālos esošos pierādījumus to kopsakarā ar atbildētājas apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem un apsvērumiem, prasītājas rakstveida paskaidrojumos par apelācijas sūdzību izteiktajiem iebildumiem, tiesas kolēģija atzīst, ka atbildētājas SIA /Nosaukums B/ apelācijas sūdzība nav pamatota un prasītājas AS "/Nosaukums A/" prasība ir apmierināma.

[11] Tiesas kolēģija konstatē, ka atbildētāja SIA /Nosaukums B/ apelācijas instances tiesā ir pieteikusi lūgumus par tiesvedības apturēšanu lietā, trešās personas pieaicināšanu lietā un liecinieka uzaicināšanu.

[11.1] Atbildētāja lūgumu par tiesvedības apturēšanu saistījusi ar prasītājas AS "/Nosaukums A/" tiesā celtu prasību pret SIA /Nosaukums E/ par preču zīmju reģistrāciju atzīšanu par spēkā neesošām, negodīgas konkurences aizlieguma pārkāpuma atzīšanu, mantiskā kaitējuma atzīšanu (*civillieta Nr.C30759916*) un apstākli, ka izskatāmajā lietā prasītāja savu prasījumu pamato ar šo preču zīmju piederību SIA /Nosaukums E/, kura tās nodevusi franšīzē atbildētājai SIA /Nosaukums B/. Šādu prasījumu apmierināšana būtiski var ietekmēt konkrēto lietu, jo šīs preču zīmes veido tiešu atbildētājas SIA /Nosaukums B/ atbildības pamatu pret prasītāju.

Civilprocesa likuma 214.pantā noteikti obligātie tiesvedības apturēšanas pamati. Tiesību doktrīnā, komentējot Civilprocesa likuma 214.pantu, norādīts, ka tiesvedības apturēšana ir procesuālo darbību pārtraukšana sakarā ar tādu apstākļu iestāšanos, kuri izslēdz iespēju izspriest lietu pēc būtības, kamēr tie pastāv. Šiem apstākļiem ir objektīvs raksturs, tie nav atkarīgi no tiesas un lietas dalībnieku brīvas gribas (*Civilprocesa likuma komentāri. I daļa (1.-28.nodaļa). Sagatavojis autoru kolektīvs. Prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā. Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2011, 475.lpp.*).

Civilprocesa likuma 214.panta 5.punkts noteic, ka tiesa aptur tiesvedību, ja lietas izskatīšana nav iespējama, iekams nav izšķirta cita lieta, kas jāizskata civilā, krimināla vai administratīvā kārtībā.

Kā atzīts tiesību doktrīnā, tiesai jāizvērtē citas lietas saistība ar izskatāmo lietu, tas ir, jāizvērtē, vai "citā lietā" konstatējamie apstākļi var būtiski ietekmēt izskatāmo lietu un vai šo apstākļu konstatēšanas iespējamība ir reāla, jo atsevišķos gadījumos ir skaidrs, ka puse vēlas tikai novilcināt laiku (*Civilprocesa likuma komentāri. I daļa (1.-28.nodaļa). Sagatavojis autoru kolektīvs. Prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā. Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2011, 483.lpp.).*

Tiesas kolēģija konstatē, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā celta prasība (*tiesas spriedums – 4.sējuma 138.-158.lapa*) pret SIA /Nosaukums E/ par iespējami pieļautiem prasītājas intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem (*no atbildētājas puses neinformējot prasītāju un uz sava vārda piesakot reģistrācijai preču zīmes, tās izmantojot un nododot tālāk trešajām personām*) un negodīgu konkurenci (*civillieta Nr.C30759916*). Savukārt izskatāmajā lietā prasība celta par saistību izpildi, pamatojoties uz drošības naudas līgumu, uzņēmuma pārejas gadījumā.

Tā kā minētajās civillietās ir būtiski atšķirīgs strīda priekšmets un šajā lietā netiek skatīts jautājums par intelektuālā īpašuma tiesību vai konkurences tiesību pārkāpumu, nav pamata uzskatīt, ka šo lietu nav iespējams izspriest, iekams nav izšķirta cita civillieta. Konkrētajā lietā tiesai ir jākonstatē uzņēmuma nodevējam agrāk piederējušās lietas vai cita labuma lietošana uzņēmuma ieguvēja komercdarbībā. Tas, vai citā lietā tiesa preču zīmju reģistrāciju atzīs par spēkā neesošu, nemaina faktu, ka atbildētāja SIA /Nosaukums B/ ir pārņēmusi šīs preču zīmes (vērtības) lietojumā, vairāk kā piecus gadus lietojusi, gūstot no tā ievērojamu labumu. Tātad Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā ierosinātā civillieta Nr.C30759916 nav šķērslis konkrētās lietas izskatīšanai.

Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesas kolēģija nolemj atbildētājas lūgumu par tiesvedības apturēšanu noraidīt. Lēmums nav pārsūdzams.

[11.2] Atbildētāja, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 78.pantu, lūgusi aicināt lietā prasītājas pusē trešās personas statusā SIA /Nosaukums F/ un SIA "/Nosaukums E/.

Tiesas kolēģija nolemj šo lūgumu noraidīt. Kā noteikts Civilprocesa likuma 78.panta trešajā daļā, trešās personas var iestāties lietā, pirms ir pabeigta lietas izskatīšana pēc būtības pirmās instances tiesā.

[11.3] Atbildētāja pieteikusi lūgumu par /pers. A/ kā liecinieka uzaicināšanu un nopratināšanu, jo pirmās instances tiesa spriedumā atsaukusies uz prasītājas norādītām ziņām, tās nepārbaudot.

Apelācijas instances tiesa, nekonstatējot nevienu attaisnojošu iemeslu, kamdēļ šāds lūgums par /pers. A/ kā liecinieka uzaicināšanu netika pieteikts pirmās instances tiesā, nolemj šo lūgumu noraidīt (*Civilprocesa likuma 430.panta ceturtā daļa*).

[12] Atbilstoši Civilprocesa likuma 426.panta pirmajai daļai apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā. Lietas izskatīšanas robežas apelācijas instances tiesā nosaka prasības pieteikums, pirmās instances tiesas spriedums un apelācijas sūdzība.

[13] Lietā nav strīda par šādiem pušu norādītiem un pirmās instances tiesas konstatētiem faktiem, kurus apelācijas instances tiesa saskaņā ar Civilprocesa likuma 430.panta trešo daļu nepārbauda.

[13.1] SIA /Nosaukums C/ (*reorganizācijas ceļā 2015.gada 14.oktobrī pievienota prasītājai*) un SIA /Nosaukums E/ 2009.gada 10.jūlijā noslēdza drošības naudas līgumu Nr.numurs A/ (*1.sējuma 48.-50.lapa*). Līguma (A) un (B) punktā noteikts, ka SIA /Nosaukums E/ vēlas organizēt taksometru pakalpojumu firmu, sniedzot taksometru pakalpojumus, savukārt SIA /Nosaukums C/ vēlas paplašināt savu lietoto preču zīmju atpazīstamību, kur vārds /Vārds/ tiktu izmantots arī sniedzot taksometru pakalpojumus sākotnēji Latvijā, bet vēlāk iespējams arī citās valstīs. Līguma 1.punktā SIA /Nosaukums C/ apņēmusies samaksāt drošības naudu SIA /Nosaukums E/ 215 000 EUR, lai apliecinātu savu ieinteresētību profesionālā un starptautiskajiem standartiem atbilstošā taksometru kompānijā, kura izmantotu tās lietotās preču zīmes.

SIA /Nosaukums C/ 2009.gada 13.jūlijā veikusi drošības naudas samaksu (*1.sējuma 52.lapa*).

Atbilstoši drošības naudas līgumam un tā 2011.gada 15.augusta grozījumiem (*1.sējuma 55.lapa*), SIA /Nosaukums E/ pagarināts drošības naudas atmaksas termiņš līdz 2019.gada 31.decembrim. Līdzēji vienojušies līgumu papildināt ar 2.3.punktu, saskaņā ar kuru par iemaksāto drošības naudas summu SIA /Nosaukums E/ apņēmusies samaksāt 4,6% gada interesi, kas maksājami reizē ar drošības naudas (pamatsummas) atmaksu.

[13.2] Laikā, kad SIA /Nosaukums E/ bija ierosināts tiesiskās aizsardzības process (*no 2015.gada 18.februāra līdz 2015.gada 20.maijam*), prasītāja saņēma SIA /Nosaukums E/ un SIA "/Nosaukums B/ 2015.gada 6.maija paziņojumu par kreditora prasījuma tiesību pret prasītāju, kas izriet no prasītājas un SIA /Nosaukums E/ noslēgtā taksometru pakalpojuma līguma, nodošanu ar 2015.gada 6.maija cesijas līgumu Nr.1 SIA /Nosaukums B/ (*1.sējuma 62.lapa*).

No Uzņēmumu reģistra datiem redzams, ka no 2015.gada 6.maija SIA /Nosaukums E/ nosaukums ir SIA /Nosaukums D/.

2015.gada 17.jūlijā prasītāja saņēma atkārtotu paziņojumu no SIA /Nosaukums B/, kurā paziņots, ka saskaņā ar minēto cesijas līgumu SIA /Nosaukums D/ ir nodevis atbildētājai visas esošās un turpmākās saistības pret prasītāju, ka atbildētāja turpina nodrošināt taksometru pakalpojumus, ievērojot tikpat augstas kvalitātes standartus un izmantojot /Nosaukums E/ franšīzi (*1.sējuma 63.lapa*).

[13.3] Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2015.gada 19.jūnija spriedumu pasludināts SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas process (*3.sējuma 212.-215.lapa*). Maksātnespējas procesa ietvaros SIA /Nosaukums C/ tiesību pārņēmējas – prasītājas kreditora prasījums pret SIA /Nosaukums D/, pamatojoties uz 2009.gada 10.jūlijā noslēgto drošības naudas līgumu, tika pilnībā atzīts un iekļauts SIA /Nosaukums D/ kreditoru prasījumu reģistrā pamatparāda 215 000 EUR un blakus prasījuma (līgumisko procentu) 38 015,53 EUR apmērā (*1.sējuma 60.lapa*). Prasītājas kreditora prasījums maksātnespējas procesā netika segts.

Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2016.gada 8.jūlija lēmumu SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas process izbeigts.

[14] Lietā pastāv strīds par to, vai starp SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ ir notikusi uzņēmuma pāreja, vai atbildētāja SIA /Nosaukums B/ ir atbildīga par SIA /Nosaukums D/ saistībām Komerclikuma 20.panta izpratnē, uz kā pamata celta prasība.

[15] Nepamatots ir atbildētājas apelācijas sūdzībā apgalvotais, ka pirmās instances tiesa, taisot spriedumu, ir pārkāpusi prasījuma robežas (*Civilprocesa likuma 192.pants*). Atbildētāja šos apsvērumus saistījusi ar apstākli, ka prasītāja ir cēlusi prasību par parāda piedziņu, balstoties uz it kā notikušu uzņēmuma pāreju, vienlaikus neceļot tiesā prasību par šādas uzņēmuma pārejas atzīšanu par notikušu.

Konkrētajā gadījumā prasītāja cēlusi tiesā prasību par parāda piedziņu, tas ir, par saistību izpildi uzņēmuma pārejas gadījumā, pamatojoties uz Komerclikuma 20.pantu, prasības pieteikumā norādot faktisko, tiesisko apstākļu kopumu, ar kuriem tā saistījusi savu materiāltiesisko prasījumu.

Tiesas kolēģija piekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka tiesai ir jāpārliecinās par tādu faktu esību, kas ir prasījuma pamatā, tas ir, vai starp SIA /Nosaukums D/ un atbildētāju SIA /Nosaukums B/ ir notikusi uzņēmuma pāreja Komerclikuma 20.panta izpratnē. Savukārt minētais ir pamats atzīt atbildētājas pienākumu atbildēt par saistībām, kas radušās pirms SIA /Nosaukums D/ pārejas, ievērojot Komerclikuma noteikumus.

Šajā sakarā jāņem vērā, ka prasības pamatu veidojošie apstākļi ir juridiski fakti, ar kuriem tiesību normas sastāvs (hipotēze) saista strīda pušu materiāltiesiskās attiecības esību, grozīšanos vai izbeigšanos, proti, tie ir apstākļi, kas apliecina, ka atbildētājai

iestājies noteiktu saistību (līgumisko vai ārpuslīgumisko – delikta saistību) izpildes pienākums. Prasības pamatu veido arī likuma norma, kuru prasītāja norāda kā apstiprinājumu savu prasījumu tiesiskumam.

Komerclikuma 20.pantā, uz ko pamatota prasība, nav izvirzīts priekšnoteikums, ka uzņēmuma pārejas fakts nevar tikt nodibināts tiesas sprieduma motīvu daļā, ka tas būtu piesakāms kā atsevišķs prasījums un norādāms sprieduma rezolutīvajā daļā.

Minētais atbilst arī judikatūrā un tiesu praksē paustajām atziņām, proti, ka kreditora tiesības celt prasību pret uzņēmuma ieguvēju rodas uz likuma pamata (*Komerclikuma 20.pants, Civillikuma 1402.pants*), konstatējot uzņēmuma pārejas faktu. Kreditoram nav jāceļ uzņēmuma pārejas atzīšanas prasība, lai tas varētu saņemt sava prasījuma apmierinājumu no uzņēmuma ieguvēja (*Augstākās tiesas Senāta 2017.gada 9.novembra spriedums lietā Nr.SKC-340/2017, 2020.gada 20.aprīļa spriedums lietā Nr.SKC-105/2020, kā arī Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014.gada 10.marta spriedums lietā Nr.C29715111 (ar Augstākās tiesas Civillietu departamenta rīcības sēdes 2015.gada 21.decembra lēmumu lietā Nr.SKC-1604/2015 atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību), Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2020.gada 24.septembra spriedums lietā Nr.C30438416 (ar Latvijas Republikas Senāta 2021.gada 14.janvāra lēmumu lietā Nr.SKC-0219/2021 atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību*).

[16] Atbilstoši Komerclikuma 18.pantam, uzņēmums ir organizatoriski saimnieciska vienība. Uzņēmumā ietilpst komersantam piederošas ķermeniskas un bezķermeniskas lietas, kā arī citi saimnieciski labumi (vērtības), kurus komersants izmanto komercdarbības veikšanai.

Kā norādīts juridiskajā literatūrā, uzņēmums ir tiesību objekts, kas pieder tiesību subjektam – komersantam, kurš, veicot komercdarbību, to izmanto, un tas sastāv no aktīviem un saistībām, kā arī nemateriāla rakstura saimnieciskiem labumiem jeb faktiskajām attiecībām. Aktīvos ietilpst ķermeniskas lietas, kas tiek izmantotas komercdarbības veikšanai, un bezķermeniskas lietas jeb tiesības ar mantisku vērtību. Pie uzņēmuma piederīgajām komersanta saistībām pieder parādi. Ar faktiskajām attiecībām bez tiesiskas formas plašākā nozīmē saprot uzņēmuma pozitīvās nākotnes izredzes, kas balstās uz publikas uzticību šā uzņēmuma ietvaros sniegtajiem pakalpojumiem. Mantiskās izteiksmes vērtību nosaka, pamatojoties uz tādiem uzņēmuma faktoriem, kā, piemēram, laba reputācija, laba klientūra, kvalificēts darbaspēks, tehnoloģijas, "*know-how*", atpazīstamība u.c. (*Strupišs A. Komerclikuma komentāri. A daļa. Komercdarbības vispārīgie noteikumi (1.-73.panti). Rīga: SIA "A.Strupiša juridiskais birojs", 2003, 102.-103.lpp.*).

Savukārt par uzņēmuma organizatoriski saimniecisku vienību Komerclikuma 20.panta izpratnē atzīstams ne tikai viss komersanta uzņēmums, bet arī tā patstāvīgā daļa, kuras pārejai arī piemērojami minētā panta noteikumi. Ar uzņēmuma patstāvīgu daļu saprot uzņēmuma relatīvi nošķirtu autonomu daļu, kura tiek izmantota vienotai darbībai un ir pašpietiekama šīs darbības veikšanai. Uzņēmuma patstāvīgo daļu raksturo tie paši parametri, kas raksturo uzņēmumu kopumā (*Strupišs A. Komerclikuma komentāri. A daļa. Komercdarbības vispārīgie noteikumi (1.-73.panti). Rīga: SIA "A.Strupiša juridiskais birojs", 2003, 105., 113.lpp.*).

[16.1] Komerclikuma 20.panta pirmā daļa paredz, ja uzņēmums vai tā patstāvīga daļa pāriet citas personas īpašumā vai lietošanā, uzņēmuma ieguvējs atbild par visām uzņēmuma vai tās patstāvīgās daļas saistībām. Tomēr par tām saistībām, kuras radušās pirms uzņēmuma vai tās patstāvīgās daļas pārejas citas personas īpašumā vai lietošanā un kuru izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas, uzņēmuma nodevējs un uzņēmuma ieguvējs atbild solidāri. Uzņēmuma vai tā patstāvīgas daļas pārejas gadījumā uzņēmumā vai tā daļā ietilpstošie prasījumi un citas tiesības pāriet uz uzņēmuma ieguvēju (*šā panta otrā daļa*).

No minētās normas izriet, ka tās noteikumu par uzņēmuma pāreju mērķis ir novērst situācijas, kurās komercsabiedrība tiek "iztīrīta" no aktīviem, neatstājot tās kreditoriem cerības saņemt tiem pienākošos samaksu. Tas nozīmē, ka līdz ar uzņēmuma aktīviem – materiālām un nemateriālām vērtībām – uzņēmuma ieguvējam pāriet atbildība par saistībām, lai tādā veidā pasargātu gan kreditorus, gan darbiniekus no uzņēmuma pārejas negatīvām sekām (*Augstākās tiesas Senāta 2017.gada 9.novembra spriedums lietā Nr.SKC-340/2017*).

Tāpat no minētās tiesību normas izriet, ka uzņēmuma pāreja ir komersanta gribas izteikuma rezultātā veikta saimnieciskās vienības nodošana, lai sasniegtu noteiktus mērķus. Uzņēmuma pārejas legālā definīcija Komerclikumā nav sniegta, kā arī nav norādīti uzņēmuma pārejas elementi, kurus analizējot *apriori* būtu iespējams izdarīt secinājumu par uzņēmuma pārejas esības vai neesamības faktu.

Šādi kritēriji ir iekļauti citos Latvijas Republikas un Eiropas Savienības tiesību aktos, analizēti tiesu praksē, kā arī atspoguļoti tiesību doktrīnā un juridiskajā literatūrā.

Saskaņā ar Darba likuma 117.panta pirmo daļu uzņēmuma pāreja [..] ir uzņēmuma vai tā patstāvīgas, identificējamas daļas (saimnieciskas vienības) nodošana citai personai uz līguma, administratīvā vai normatīvā akta, tiesas sprieduma vai kāda cita pamata, kas radies starp pusēm ārpus to līgumiskajām saistībām [..].

Lietā noskaidrots un par to nav strīda, ka SIA /Nosaukums D/ uz SIA "/Nosaukums B/ nav pārgājusi uz līguma, administratīvā vai normatīvā akta pamata.

Kā norādīts juridiskajā literatūrā, Komerclikuma 20.pants aptver ne tikai īpašuma tiesību pārejas gadījumus (uzņēmuma pārdošanu, dāvināšanu, maiņu, matošanu u.tml.), bet arī jebkādu citādu uzņēmuma pāreju citas personas valdījumā [..] (*Strupišs A. Komerclikuma komentāri. A daļa. Komercdarbības vispārīgie noteikumi (1.-73.panti). Rīga: SIA "A.Strupiša juridiskais birojs", 2003, 113., 115.lpp.*). Līdzīgs viedoklis pausts arī judikatūrā, norādot, ka uzņēmuma pārejas gadījumā notiek saimnieciskās vienības pāreja, kā rezultātā var samazināties attiecīgā komersanta manta un parasti tiek izbeigts kāds attiecīgā komersanta darbības veids vai pat komercdarbība (*Augstākās tiesas Senāta 2015.gada 5.aprīļa spriedums lietā Nr.SKC-2081/2015*).

Atbildētāja apelācijas sūdzībā atsaukusies uz Augstākās tiesas Senāta 2017.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.SKC-340/2017 un tajā izdarīto atsauci uz Eiropas Savienības Tiesas judikatūrā noteiktajiem uzņēmuma pārejas kritērijiem (*darbinieku pāriešana darbā pie ieguvēja, pamatlīdzekļu un krājumu nodošana, saglabāta uzņēmuma atrašanās vieta un juridiskā adrese, saistību pret banku pārņemšana, atsavinātājas sabiedrības valdes locekļa pāriešana pie ieguvēja*), uzskatot, ka tiesai būtu jāpiemēro visi šie kritēriji uzņēmuma pārejas gadījuma identificēšanai. Taču atbildētāja nav ņēmusi vērā šajā spriedumā norādīto, ka šie kritēriji ir piemērojami lietas faktisko apstākļu izvērtēšanai, ņemot vērā arī katras situācijas individuālos kritērijus, kas ir būtiski, jo tieši no to esības vai neesamības ir atkarīga uzņēmuma pārejas gadījuma konstatēšana un kreditora aizsardzība.

No minētā secināms, ka šajā Augstākās tiesas Senāta spriedumā sniegtais uzņēmuma pārejas kritēriju uzskaitījums nav formulēts kā izsmeļošs, jo uzņēmumā atkarībā no komercdarbības veida un komersanta faktiski iegūtajām tiesībām un uzņemtajām saistībām, var ietilpst komersantam piederošas ķermeniskas un bezķermeniskas lietas, kā arī citi saimnieciski labumi (vērtības), kuras komersants izmanto komercdarbības veikšanai. Kā norādīts judikatūrā, lai atzītu uzņēmuma pārejas faktu un secinātu, ka ir notikusi uzņēmuma vai uzņēmuma patstāvīgās daļas nodošana, ir būtiski konstatēt, ka ieguvējam ir pārgājis tāds uzņēmuma elementu kopums, kas ir pietiekams patstāvīgas, neatkarīgas saimnieciskās darbības veikšanai. Līdz ar to faktisko apstākļu izvērtējums šajā kontekstā veicams,

apsverot, vai ieguvējam ir nodots viss, kas nepieciešams patstāvīgai saimnieciskās darbības turpināšanai. Savukārt tas, kāds elementu kopums ir pietiekams, ir atkarīgs no konkrētā saimnieciskās darbības veida (*Augstākās tiesas Senāta 2019.gada 20.aprīļa spriedums lietā Nr.SKA-631/2019*).

Tā kā Komerclikuma normas pieļauj uzņēmuma pārejas klasificēšanu pēc pārejas fakta un rezultātā, nevis pārejas formas, tiesas kolēģija uzskata, ka izskatāmajā lietā visi prasītājas norādītie apstākļi ir vērtējami to kopsakarā, nevis atrauti viens no otra.

[17] Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstīti tiesas secinājumi un argumenti, pilnīgi apmierinot prasību, ir pareizi un apelācijas instances tiesa pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai (*Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa*). Apelācijas sūdzībā norādītie argumenti nav pamats pretēja sprieduma taisīšanai.

[18] Nepamatots ir atbildētājas apelācijas sūdzībā apgalvotais, ka lietā nav konstatējams, ka starp SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ ir notikusi uzņēmuma pāreja.

[18.1] Tiesas kolēģija piekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ ir identisks saimnieciskās darbības veids un raksturs.

No Uzņēmumu reģistra datiem izriet, ka SIA /Nosaukums D/ reģistrēta 2003.gada 4.jūlijā, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, un SIA /Nosaukums B/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, – 2015.gada 6.martā. Gan SIA /Nosaukums D/, gan SIA /Nosaukums B/ saimnieciskās darbības veids ir taksometru pakalpojumi (49.32, 2.0) (*1.sējuma 34.-38., 39.-41.lapa*).

Par komercdarbību būtisku līdzību liecina uzņēmumu gada pārskatu vadības ziņojumos ietvertais komercdarbības apraksts. SIA /Nosaukums D/ (*tobrīd nosaukums – SIA /Nosaukums E/*) 2013.gada pārskata vadības ziņojumā norādīts, ka tās galvenais darbības veids ir pasažieru pārvadājumi ar taksometriem [..]. Sabiedrības korporatīvie klienti ir 600 Latvijas un Eiropas Savienības fiziskās un juridiskās personas. Sabiedrības rīcībā ir jauns un moderns autoparks, kas ļauj sniegt kvalitatīvus un ekonomiski pievilcīgus pakalpojumus. Sabiedrībai ir liels skaits apakšuzņēmēju, kas ļauj nodrošināt klientu apkalpošanu 24 stundas diennaktī (*3.sējuma 131.lapa*). SIA /Nosaukums B/ 2016.gada pārskata vadības ziņojumā norādīts, ka tās galvenais darbības veids ir pasažieru pārvadājumi ar taksometriem. Sabiedrības korporatīvie klienti ir vairāk nekā 700 Latvijas un Eiropas Savienības fiziskās un juridiskās personas. Sabiedrības sniedz kvalitatīvus un ekonomiski pievilcīgus pakalpojumus. Sabiedrībai ir liels skaits apakšuzņēmēju, kas ļauj nodrošināt klientu apkalpošanu 24 stundas diennaktī (*1.sējuma 158.lapa*). Kā konstatējusi pirmās instances tiesa un atbildētāja nav apstrīdējusi, gandrīz identisks skaidrojums ietverts arī atbildētājas 2015.gada pārskata vadības ziņojumā ar vienu atšķirību – atbildētājai ir vairāk nekā 600 klientu.

[18.2] Nepamatots ir atbildētājas viedoklis, ka uzņēmuma pārejas gadījumā, lai varētu uzskatīt pamatlīdzekļu un krājumu nodošanu par notikušu, tie jānodod uzņēmuma ieguvēja īpašumā. No Komerclikuma 20.panta izriet, ka konkrētais uzņēmumu veidojošais elements var būt uzskatāms par nodotu ne tikai īpašuma tiesību pārejas gadījumos, bet arī citas personas lietošanā (valdījumā). Līdz ar to nav izšķirošas nozīmes vai konkrēti pamatlīdzekļi un krājumi atrodas uzņēmuma ieguvēja īpašumā vai lietojumā.

Tāpat nepamatots ir atbildētājas apgalvojums, ka uzņēmuma ieguvējam ir jānodod visi uzņēmuma nodevējam agrāk piederējušie pamatlīdzekļi, kas agrāk veidojuši bilancē norādīto pamatlīdzekļu kopējo summu. No iepriekš (*sprieduma 16.1.punkts*) norādītās Augstākās tiesas Senāta judikatūras neizriet, ka uzņēmuma pārejas konstatēšanai ir obligāti nepieciešams visos gadījumos konstatēt konkrēti noteiktu pazīmju grupu, tostarp visu pamatlīdzekļu un krājumu nodošanu uzņēmuma ieguvējam. Nozīme ir katra individuālā gadījuma apstākļiem.

[18.2.1] Lietā nav strīda par to, ka laika periodā no 2012.gada 20.janvāra līdz 2012.gada 20.decembrim uz SIA /Nosaukums D/ (*tobrīd nosaukums – SIA /Nosaukums E/*) vārda tika reģistrētas vairākas preču zīmes: 1) figuratīvā preču zīme /Nosaukums E/ ar krāsu salikumu: /krāsa A/, /krāsa B/, /krāsa C/, reģistrācijas numurs /numurs B/; 2) figuratīvā preču zīme ar krāsu salikumu: /krāsa A/, atbilstoši /numurs C/ un /numurs D/, reģistrācijas numurs: /numurs E/; 3) figuratīvā preču zīme - /krāsa A/ krāsas (/krāsas kods/) auto virsbūvei ar krāsu salikumu: /krāsa A/, reģistrācijas numurs /numurs F/; 4) vārdiska preču zīme /Nosaukums E/, reģistrācijas numurs /numurs G/; 5) preču zīme /Nosaukums N/ ar krāsu salikumu: krāsa A/, /krāsa D/,/krāsa E/, reģistrācijas numurs/numurs H/ (*1.sējuma 66., 70., 74., 78., 82., 92.-94.lapa*).

2015.gada 16.martā starp SIA /Nosaukums D/ (*tobrīd nosaukums – SIA /Nosaukums E/*) kā pārdevēju un SIA /Nosaukums F/ kā pircēju noslēgts intelektuālā īpašuma objektu un lietošanas tiesību pirkuma līgums. Saskaņā ar līgumu pārdevēja pārdeva pircējai tai piederošos intelektuālā īpašuma objektus: Patentu valdē reģistrētās preču zīmes ar reģistrācijas numuru /numurs B/, /numurs G/, /numurs E/, /numurs F/, domēna vārdus un to lietošanas tiesības, mājaslapu un tās lietošanas tiesības, pārdevējas rīcībā esošos taksometru izsaukšanas tālruņu numuru lietošanas tiesības, firmu (nosaukumu), kas, neatkarīgi no norādes uz komersanta veidu, satur vārdus /Nosaukums E/ (tiesības uz firmu), par pirkuma cenu 64 000 EUR (*1.sējuma 83.-88.lapa*). Sakarā ar īpašnieka maiņu 2015.gada 20.martā par minēto preču zīmju īpašnieku reģistrēts SIA /Nosaukums F/ (*1.sējuma 67., 71., 75., 79., 83., 92.-94.lapa*).

2015.gada 6.maijā SIA /Nosaukums E/ mainīts nosaukums uz SIA /Nosaukums D/.

No Uzņēmuma reģistra datiem izriet, ka jaundibinātais SIA /Nosaukums E/ reģistrēta 2015.gada 6.maijā, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, kuras vienīgais dalībnieks ir SIA /Nosaukums F/ (*1.sējuma 42.-44.lapa*). No 2015.gada 22.aprīļa SIA /Nosaukums F/ un jaundibinātā SIA /Nosaukums E/ mantiskā ieguldījuma ieguldīšanas akta un tā nodošana-pieņemšana sabiedrības īpašumā izriet, ka SIA /Nosaukums F/ kā dalībnieks veicis mantisko ieguldījumu 64 000 EUR vērtībā, kas sastāv no korporatīvo stilu nosakošiem nemateriālā īpašuma objektiem, kuri izmantojami kopā un kopā veido lietu kopību, kas sastāv no domēna vārdiem un to lietošanas tiesībām, mājaslapas un tās lietošanas tiesībām, tālruņu numuru taksometru izsaukšanai lietošanas tiesībām, Patentu valdē reģistrētām preču zīmēm ar reģistrācijas numuru /numurs B/, /numurs G/, /numurs E/, /numurs F/ (*1.sējuma 90.-91.lapa*). Sakarā ar īpašnieka maiņu 2015.gada 29.maijā par minēto preču zīmju īpašnieku reģistrēts jaunizveidotais SIA /Nosaukums E/ (*1.sējuma 68., 72., 76., 80., 84., 92.-94.lapa*).

No 2015.gada 6.maija paziņojuma prasītājai par kreditoru prasījuma tiesību nodošanu citam kreditoram un parāda maksājumu veikšanu jaunajam kreditoram izriet, ka 2015.gada 6.maijā starp SIA /Nosaukums D/ (*tobrīd nosaukums – SIA /Nosaukums E/*) kā cedentu un SIA /Nosaukums B/ (*reģistrēta 2015.gada 6.martā*) kā cesionāru tika noslēgts cesijas līgums, ar kuru cedents savas prasījuma tiesības pret prasītāju, kas izriet no taksometru pakalpojumu līguma, nodeva par labu jaunajam kreditoram, atbildētājai SIA /Nosaukums B/ (*1.sējuma 62.lapa*).

[18.2.2] Saskaņā ar Komerclikuma 474.pantu, franšīzes līgums ir tāds līgums, ar kuru komersants (franšīzes devējs) piešķir otram līdzējam (franšīzes ņēmējam) tiesības izmantot preču zīmi, citas intelektuālā īpašuma tiesības, zinātību preču pārdošanā, izplatīšanā vai pakalpojumu sniegšanā atbilstoši franšīzes devēja izstrādātajai un pārbaudītajai sistēmai (franšīze), bet franšīzes ņēmējs

samaksā nolīgto atlīdzību.

Lietā noskaidrots un par to nav strīda, ka atbildētāja SIA /Nosaukums B/, izmantojot /Nosaukums E/ franšīzi, lieto iepriekš minētās preču zīmes, kas sākotnēji piederēja SIA /Nosaukums D/ un kuras 2015.gada 29.maijā reģistrētas uz jaundibinātās SIA /Nosaukums E/ vārda.

Faktu, ka SIA /Nosaukums D/, atbildētājas SIA /Nosaukums B/ un preču zīmju tālāko īpašnieku SIA /Nosaukums F/ un SIA "/Nosaukums E/ rīcība bija saskaņota un vērsta uz to, lai SIA /Nosaukums D/ piederošo "/Nosaukums E/ uzņēmumu kā pelnošu vienību pārnestu un turpinātu veikt komercdarbību, apliecina iepriekš norādīto apstākļu kopums. Proti, 2015.gada 6.maijā komercreģistrā tika mainīts SIA /Nosaukums E/ nosaukums uz SIA /Nosaukums D/, lai jaundibinātais SIA /Nosaukums E/ varētu izmantot iegūtās tiesības uz firmu /Nosaukums E/. Tajā pašā datumā komercreģistrā tika reģistrēts jaundibinātais SIA /Nosaukums E/, kuras pamatkapitālā SIA /Nosaukums F/ ieguldīja no SIA /Nosaukums D/ iegādātos intelektuālā īpašuma objektus, tostarp preču zīmes. Tajā pašā datumā starp SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ tika noslēgts cesijas līgums un par to paziņots prasītājai. Savukārt 2015.gada 17.jūlijā prasītāja saņēma atkārtotu paziņojumu no SIA /Nosaukums B/, kurā, cita starpā, prasītāja aicināta noslēgt sadarbības līgumu ar SIA /Nosaukums B/, lai turpinātu saņemt taksometru pakalpojumus, kuri tiks nodrošināti tikpat augstā kvalitātē, izmantojot /Nosaukums E/ franšīzi (*1.sējuma 63.lapa*).

Pie šādiem konstatētiem apstākļiem apelācijas instances tiesa piekrīt pirmās instances secinājumam, ka SIA /Nosaukums F/ minētās preču zīmes neizmantoja savā komercdarbībā un mēneša laikā pēc to iegādes atsavināta tās tālāk, ieguldot jaundibinātā uzņēmuma SIA /Nosaukums E/ pamatkapitālā tajā pašā dienā, kad tas tika dibināts. Tādējādi /Nosaukums E/ preču zīmes tika pakāpeniski pārnestas no SIA /Nosaukums D/ uz jaundibināto SIA /Nosaukums E/, kura tālāk uz franšīzes līguma pamata tās nodeva atbildētājai SIA /Nosaukums B/, kura lieto un arī šobrīd lieto šīs preču zīmes, sniedzot taksometra pakalpojumus.

[18.3] Attiecībā uz zinātības iegūšanu tiesas kolēģija konstatē, ka atbildētāja SIA /Nosaukums B/ ir pieņēmusi darbā vai uzsākusi sadarbību ar SIA /Nosaukums D/ vadošajiem darbiniekiem /pers. D/ un /pers. C/ (*4.sējuma 30.lapa*). Līdz ar to nav apšaubāms, ka atbildētājas rīcībā nonāca vērtīga informācija (zinātība) par SIA /Nosaukums D/ pakalpojumu sniegšanu. Minētajam apstāklim ir būtiska nozīme, ņemot vērā faktu, ka abu sabiedrību darbības veids un sniegtie pakalpojumi ir identiski.

[18.3.1] Nevar atzīt par pamatotu atbildētājas apgalvojumu, ka tā nav izmantojusi SIA /Nosaukums D/ vadošā darbinieka (izpilddirektora) /pers. C/ zināšanas, jo viņš nav bijis atbildētājas darbinieks.

Tiesas kolēģijas ieskatā zinātības nodošanas kontekstā nav izšķirošas nozīmes tam, kādā statusā iepretim atbildētājai ir atradusies minētā persona, jo zinātību ir iespējams nodot vai izmantot dažādos veidos, ne tikai uzsākot darba tiesiskās attiecības.

No lietas materiāliem redzams, ka atbildētāja SIA /Nosaukums B/ 2015.gada 16.martā, tas ir, desmit dienas pēc tās reģistrēšanas komercreģistrā, izsniedza tobrīd SIA /Nosaukums D/ darbiniekam /pers. C/ komercpilnvaru Nr.2/25, ar ko uzdeva atbildētājas vārdā un interesēs vienoties ar potenciālajiem sabiedrības klientiem un sadarbības partneriem par taksometru pakalpojumu līgumu slēgšanu, kā arī sabiedrības vārdā parakstīt un noslēgt/izbeigt līgumus un to pielikumus, kā arī papildu vienošanās ar sabiedrības klientiem par taksometru pakalpojumu sniegšanu (*3.sējuma 197.-198.lapa*). Tāpat 2015.gada 5.novembrī atbildētāja izsniedza /pers. C/ vēl vienu pilnvaru, ar ko uzdeva atbildētājas vārdā un interesēs veikt nepieciešamās darbības licences saņemšanai taksometru pakalpojumu sniegšanai (*3.sējuma 199.lapa*).

Līdz ar to nav apšaubāms, ka, izdodot pilnvaru /pers. C/, kurš tobrīd strādāja SIA /Nosaukums D/ un kuram bija zināšanas par /Nosaukums E/ tirgus pieprasījumu un piedāvājumu, tostarp sadarbības partneriem un klientiem, atbildētāja ieguva informāciju un varēja noslēgt līgumus ar personām, kuras bija zināmas /pers. C/ kā SIA /Nosaukums D/ darbiniekam, un, kuras jau izmantoja šos pakalpojumus.

[18.3.2] Tiesas kolēģija nepiekrīt atbildētājas viedoklim, ka, uzsākot darba tiesiskās attiecības ar SIA /Nosaukums D/ bijušo vadošo darbinieci /pers. D/, atbildētāja nav ieguvusi *know-how* jeb zinātību.

No lietas materiāliem redzams, ka atbildētāja SIA /Nosaukums B/ 2015.gada 16.martā tobrīd SIA /Nosaukums D/ darbiniecei – klientu apkalpošanas, pārdošanas un mārketinga speciālistei /pers. D/ izsniedza komercpilnvaru Nr.3/25 pārstāvēt atbildētājas intereses, tostarp atbildētājas vārdā un interesēs vienoties ar potenciālajiem sabiedrības klientiem un sadarbības partneriem par taksometru pakalpojumu līgumu slēgšanu, kā arī sabiedrības vārdā parakstīt un noslēgt/izbeigt līgumus un to pielikumus, kā arī papildu vienošanās ar sabiedrības klientiem par taksometru pakalpojumu sniegšanu (*3.sējuma 200.-201.lapa*). Tātad /pers. D/, rīkodamās gan atbildētājas dotā pilnvarojuma ietvaros, gan vēlāk kā tās darbiniece, varēja atbildētājas labā izmantot savā rīcībā esošo informāciju par SIA /Nosaukums D/ klientiem.

[18.3.3] Novērtējot norādītos apstākļus kopsakarā, tiesas kolēģija ņem vērā, ka minētās personas, neizbeidzot darba tiesiskās attiecības ar SIA /Nosaukums D/, vienlaicīgi uz pilnvaru pamata rīkojās atbildētājas SIA /Nosaukums B/ vārdā un interesēs. Tātad divas savstarpēji konkurējošas sabiedrības nodarbināja vienus un tos pašus darbiniekus, kuri vienlaicīgi darbojās gan viena, gan otra konkurējošā uzņēmuma interesēs. Minētais liecina par konkurences neesamību starp abiem uzņēmumiem un apliecina to, ka atbildētāja, izmantojot SIA /Nosaukums D/ vadošo darbinieku zināšanas un pieredzi, īsā laika periodā pēc tās dibināšanas faktiski pārņēma un turpināja sadarbību ar virkni SIA /Nosaukums D/ bijušajiem sadarbības partneriem un klientiem.

[18.4] Atbildētāja apelācijas sūdzībā norādījusi, ka lietā nav pierādījumu par to, ka būtu notikusi SIA /Nosaukums D/ nodarbināto darbinieku (*attiecīgi 422 un 35 darbinieki*) pāreja uz jaundibināto uzņēmumu SIA /Nosaukums B/. Šajā sakarā atbildētāja atsaukusies uz 2013. un 2015.gada datiem par darbinieku skaitu SIA /Nosaukums D/.

Lietā nav strīda par to, ka 2013.gada pārskata periodā SIA /Nosaukums D/ nodarbināja 422 darbiniekus. Kā norādīts 2013.gada pārskata vadības ziņojumā, pārskata gada laikā sabiedrība ir turpinājusi saimniecisko darbību un tās darbības rezultāts ir peļņa, kas galvenokārt, ir saistīts ar izmaksu optimizāciju un sabiedrības pārstrukturizēšanas darbībām. Sabiedrības mērķis ir pakāpeniski pāriet uz /Nosaukums I/ operatora modeli, kas partneruzņēmumiem nodrošinās dispečeru pakalpojumus, kā arī citas funkcijas, lai veiksmīgi turpinātu sabiedrības klientu apkalpošanu nemainīgi augstā kvalitātē (*3.sējuma 131.-132.lapa*).

Par to liecina arī komersantu SIA /Nosaukums K/ un SIA /Nosaukums J/ valdes locekļu sagatavotie biznesa plāni vieglo taksometru pakalpojumu sniegšanai (*sagatavoti laika periodā no 2012.gada jūlija līdz 2015.gada septembrim*) un pieteikumi licences saņemšanai (*iesniegti Rīgas domē laika periodā no 2013.gada augusta līdz 2015.gada augustam*). No šiem dokumentiem izriet, ka komersantu valdes locekļi agrāk strādājuši SIA /Nosaukums D/ (*līdz 2015.gada 6.maijam nosaukums – SIA /Nosaukums E/*), iegūstot vērā ņemamu pieredzi vieglo taksometru pakalpojumu sniegšanas uzņēmējdarbības procesa organizēšanā un pārvaldīšanā, un nolēmuši dibināt komercsabiedrības. Ar SIA /Nosaukums D/ panākta vienošanās par dispečeru dienesta pakalpojumu, zīmola un klientu bāzes izmantošanu (*3.sējuma 15.-64., 68.-79., 86.-112., 114.lapa*). No SIA /Nosaukums D/ 2013.gada 3.decembra u n 2014.gada

22.maija iesniegumiem Rīgas domes Satiksmes departamentam izriet, ka SIA /Nosaukums D/ pēc licences Pasažieru pārvadāšanai ar vieglajiem taksometriem saņemšanas ir apņēmies reģistrēt sadarbības partneru, komersantu SIA /Nosaukums K/ un SIA /Nosaukums J/ valdījuma tiesības uz SIA /Nosaukums D/ transportlīdzekļiem (*3.sējuma 122., 123.lapa*).

Novērtējot šos pierādījumus kopsakarā, tiesas kolēģija atzīst, ka laika periodā no 2013.gada līdz 2015.gadam SIA /Nosaukums D/ pārstrukturizēja savu komercdarbību, kā rezultātā SIA /Nosaukums D/ pārtrauca darba tiesiskās attiecības ar ievērojamu skaitu tā darbiniekiem – taksometru šoferiem, pārejot no tiešas taksometru pakalpojumu sniegšanas un taksometru vadītāju nodarbināšanas uz */Nosaukums I/operatora"* modeli un, uzsākot sadarbības attiecības ar bijušajiem darbiniekiem ar mikrouzņēmumu starpniecību, piešķirot tiesības lietot /Nosaukums E/ franšīzi un transportlīdzekļus. /Nosaukums E/ preču zīmi 2015., 2016.gadā lietoja vairāk kā 200 kapitālsabiedrību SIA /Nosaukums K/ un SIA /Nosaukums J/ (*2.sējuma 5.-74.lapa*).

No minētā secināms, ka 2013.gada pārskatā norādītie dati, tostarp darbinieku skaits (422 darbinieki), nav pielīdzināmi 2015.gada pirmā pusgada datiem, kad nodarbināti tika 35 darbinieki (*4.sējuma 30.-31.lapa*). Turklāt SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas procesā tika pieteikti un apmierināti tikai 19 darbinieku prasījumi (*3.sējuma 216.-217.lapa*).

[18.4.1] Faktu, ka atbildētāja ir pārņēmusi un turpinājusi sadarbību ar tiem pašiem SIA /Nosaukums D/ bijušajiem darbiniekiem, apliecina Valsts ieņēmumu dienesta iesniegtā informācija, proti, SIA /Nosaukums D/ pievienotās vērtības nodokļa (*turpmāk – PVN*) deklarācijās par periodu no 2014.gada janvāra līdz 2015.gada jūnijam deklarētā informācija par darījuma partneriem, SIA /Nosaukums D/ reģistrētiem darba ņēmējiem periodā no 2013.gada 1.janvāra līdz 2016.gada 22.jūlijam, SIA /Nosaukums B/ PVN deklarācijās par periodu no 2015.gada marta līdz 2019.gada janvārim deklarētā informācija par darījuma partneriem.

Salīdzinot abu uzņēmumu deklarācijās norādītos datus, secināms, ka atbildētāja ir turpinājusi sadarbību ar trīs /Nosaukums J/ komersantiem un 54 /Nosaukums K/ komersantiem, kas pirms SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas tika uzrādīti Valsts ieņēmumu dienesta iesniegtajās deklarācijās kā tās darījumu partneri (*4.sējuma 33.-34., 70., 76.-77.lapa*).

Tiesas kolēģija uzskata, ka nav izšķirošas nozīmes tam, kāds juridiskais statuss personām ir iepretim uzņēmēja ieguvējam, proti, vai darbs – taksometru vadīšana – tiek veikts uz darba līguma pamata vai uzņēmuma līguma pamata vai, izmantojot kāda cita komersanta (mikrouzņēmuma nodokļa maksātāja) starpniecību. Būtiska nozīme ir tam, ka atbildētāja ir pārņēmusi darbaspēka resursu – taksometru vadītājus ar agrāku pieredzi tieši /Nosaukums E/ pakalpojumu sniegšanā.

[18.5] Nepamatots ir atbildētājas apgalvojums, ka SIA /Nosaukums B/ nav pārņēmusi SIA /Nosaukums D/ klientus un sadarbības partnerus, bet tikai dažus uzņēmumus.

Tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas secinājumiem, ka atbildētāja ir turpinājusi un/vai turpina sadarbību ar bijušajiem SIA /Nosaukums D/ klientiem un darījumu partneriem.

Minēto apliecina Valsts ieņēmumu dienesta iesniegtā informācija (*sprieduma 18.4.1.punktā*) - SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ PVN deklarācijās deklarētā informācija par darījuma partneriem. Novērtējot šo informāciju kopsakarā ir secināms, ka atbildētāja ir turpinājusi un/vai turpina arī 2019.gadā sadarbību ar virkni SIA /Nosaukums D/ klientiem un darījuma partneriem. Atbildētāja ir pārņēmusi sadarbību ar diviem no trīs ārzemju uzņēmumiem (*/Nosaukums O/ un /Nosaukums P/ AB*), kā arī Latvijā reģistrētiem komersantiem (*/Nosaukums R/, /Nosaukums S/, /Nosaukums T/, /Nosaukums U/, /Nosaukums V/, /Nosaukums Z/, /Nosaukums AA/, /Nosaukums AB/, /Nosaukums AC/, /Nosaukums AD/, /Nosaukums AE/, /Nosaukums AF/, /Nosaukums AG/, /Nosaukums AH/, /Nosaukums I/, /Nosaukums AJ/, /Nosaukums AK/, /Nosaukums AL/,/Nosaukums AM/, /Nosaukums AN/, /Nosaukums AO/, /Nosaukums AP/, /Nosaukums AR/, /Nosaukums AS/, /Nosaukums AT/, /Nosaukums AU/*), kas pirms SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas tika uzrādīti Valsts ieņēmumu dienesta iesniegtajās deklarācijās kā tās darījumu partneri (*4.sējuma 33.-36., 59.-62., 64.-70., 71.-76., 78.-79.lapa*).

Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka atbildētāja ir pārņēmusi tikai dažus SIA /Nosaukums D/ sadarbības partnerus un klientus.

[18.5.1] Faktu, ka deklarācijās un secīgi tiesas spriedumā norādītā informācija atbilst faktiskajiem apstākļiem, apliecina lietas materiālos esošās atbildētājas bankas konta izdrukas par laika periodu no 2015.gada 6.marta līdz 2018.gada 6.martam (*5.sējuma 19.-241.lapa, 6.sējuma 4.-227.lapa*). No prasītājas iesniegtā apkopojuma par saņemtajām naudas summām no 6 (*/Nosaukums S/, /Nosaukums AA/, /Nosaukums T/, /Nosaukums AU/, /Nosaukums AC/, /Nosaukums AV/*) no 28 pārņemtajiem darījumu partneriem izriet, ka konkrētajā norēķinu kontā saņemtā kopējā naudas summa no šiem SIA /Nosaukums D/ bijušajiem klientiem ir 248 984,36 EUR. Savukārt apelācijas sūdzībā atbildētāja norādījusi, ka 2015.gadā saņēmusi ienākumus 89 884,09 EUR apmērā no vēl 4 klientiem (*/Nosaukums R/, /Nosaukums Z/, /Nosaukums AL/, /Nosaukums AS/*), kas arī ir SIA /Nosaukums D/ bijušie klienti (*7.sējuma 158.lapa otra puse*). Lai gan minētā informācija, ņemot vērā iepriekš konstatēto atbildētājas pārņemto SIA /Nosaukums D/ klientu un sadarbības partneru skaitu, nav pilnīga un neatspoguļo visus atbildētājas saimnieciskās darbības ieņēmumus un izdevumus, nav pamata apšaubīt, ka SIA /Nosaukums B/ ieņēmumi no kopumā šiem 10 klientiem veido jau vismaz 338 868,45 EUR.

Vienlaikus norādāms, ka atbildētāja pirmās instances tiesā iesniegusi 2019.gada 2.aprīļa izziņu (*4.sējuma 85.lapa*), kurā iekļauti dati par atbildētāja apgrozījumu un ieņēmumiem no tiem klientiem, kas uzrādīti SIA /Nosaukums D/ attiecīgajā PVN deklarācijā. No šiem datiem secināms, ka atbildētāja no SIA /Nosaukums D/ PVN deklarācijas 1.pielikuma 3.daļā par periodu no 2015.gada 1. līdz 6.mēnesim uzrādītajiem darījuma partneriem ir ieguvusi ieņēmumus no 12,16 līdz 17,29 procentu apmērā no kopējā atbildētāja apgrozījuma laika periodā no 2015.gada līdz 2018.gadam ieskaitot. Taču, kā tas izriet no apelācijas sūdzības, tad atbildētāja šo apgrozījuma apmēru saistījusi ar 6 uzņēmumiem (*/Nosaukums R/, /Nosaukums S/, /Nosaukums Z/, /Nosaukums AV/, /Nosaukums AL/, /Nosaukums AS/*), kas uzrādīti SIA /Nosaukums D/ attiecīgajā PVN deklarācijā par periodu no 2015.gada 1. līdz 6.mēnesim. Ņemot vērā iepriekš konstatēto darījumu partneru un klientu skaitu, tiesas kolēģija uzskata, ka minētā izziņa nesatur izsmeļošu informāciju par visiem atbildētājas saņemtajiem ienākumiem no SIA /Nosaukums D/ bijušajiem sadarbības partneriem un klientiem. Līdz ar to izziņā atspoguļotajai informācijai nav izšķirošanas nozīmes strīda izšķiršanā.

[18.5.2] Šādos apstākļos tiesas kolēģija atzīst, ka atbildētāja SIA /Nosaukums B/ ir pārņēmusi lielāko daļu no klientiem un sadarbības partneriem, ar kuriem SIA /Nosaukums D/ iepriekš bija nodibinātas tiesiskās attiecības (komercdarījumi), gūstot peļņu no to izpildes.

[18.6] Nepamatots ir atbildētājas apgalvojums, ka nav konstatējama uzņēmumu atrašanās vietas sakritība, jo lietā ir iegūti pierādījumi, kas apliecina prasītājas apgalvoto, ka atbildētāja komercdarbībā lieto to pašu nekustamo īpašumu /adrese A/, kuru lietoja SIA /Nosaukums D/.

Faktu, ka šajā adresē komercdarbību veica SIA /Nosaukums D/ apliecina 2014.gada 25.jūlija SIA /Nosaukums D/ kārtējās dalībnieku sapulces protokols, kurā kā sapulces norises vieta norādīta /adrese A/ (*3.sējuma 163.-167.lapa*). Šajā adresē izvietojušies arī ar SIA /Nosaukums D/ saistītie bijušajiem SIA /Nosaukums D/ darbiniekiem piederošie mikrouzņēmumi, izvietojot tur taksometru

parku un dispečerpunktu. To apliecina komersantu SIA /Nosaukums K/ un SIA /Nosaukums J/ valdes locekļu sagatavotie biznesa plāni vieglo taksometru pakalpojumu sniegšanai, kuros norādīts, ka ar SIA /Nosaukums D/ ir panākta vienošanās par dispečeru dienesta pakalpojumu un klientu bāzes izmantošanu, kā arī pieteikumi licences saņemšanai, kuros kā vieglo taksometru parka (transportlīdzekļu stāvvietas) un/vai dispečerpunkta adrese norādīta /adrese A/. Arī atbildētājas 2015.gada 27.oktobra pieteikumā par licences saņemšanu kā vieglo taksometru parka (transportlīdzekļu stāvvietas) un/vai dispečerpunkta arī norādīta adrese /adrese A/ (*3.sējuma 80.-82.lapa*).

Novērtējot šos pierādījumus kopumā, tiesas kolēģija secina, ka atbildētāja SIA /Nosaukums B/ turpina komercdarbību vietā, kurā agrāk to veica SIA /Nosaukums D/. Pie šādiem konstatētiem apstākļiem nav izšķirošas nozīmes, vai abiem uzņēmumiem bija reģistrēta viena un tā pati juridiskā adrese.

[18.7] Pirmās instances tiesa, novērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus – biznesa plānus un autotransporta patapinājuma līgumus (*3.sējuma 86.-121.lapa*), konstatējusi, ka atbildētāja turpina izmantot tās pašas dokumentu sagataves (zinātību), ko savulaik izmantoja SIA /Nosaukums D/ un ar to saistītās komercsabiedrības, proti, līdzīgs ir dokumentos norādīto firmu, reģistrācijas numuru, datumu, dokumentu parakstīšanas vietas, adrešu un e-pastu, dokumentu nosaukumu, teksta daļas fonts un izvietojums, kā arī punktu numerācija, atstarpes no punktu numerācijas līdz teksta daļas sākumam, lietotie termini un specifiskie saīsinājumi, dokumentu saturs pēc būtības. Tā kā atbildētāja apelācijas sūdzībā nav apstrīdējusi šos faktus, apelācijas instances tiesa tos nevērtē un pievienojas pirmās instances tiesas argumentiem.

[18.8] Apelācijas instances tiesa atzīst, ka katrs iepriekš nodibinātais apstāklis atsevišķi uzņēmuma pārejas faktu neapliecina, taču faktiskie un hronoloģiskie apstākļi, visi pierādījumi to savstarpējā kopsakarā, vērtējot tos pēc pārejas fakta un rezultāta, nevis pēc pārejas formas, viennozīmīgi pierāda, ka starp SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums B/ ir notikusi uzņēmuma pāreja, kuras rezultātā atbildētāja ieguva būtiskas priekšrocības komercdarbības uzsākšanā uz SIA /Nosaukums D/ neizpildīto saistību rēķina.

Tieši atbildētāja ir SIA /Nosaukums D/ intelektuālā īpašuma – preču zīmes /Nosaukums E/, kā arī zinātības /Nosaukums E/ taksometru pakalpojumu piedāvāšanā, kas ir atzīstama par pašpietiekamu vienību peļņas gūšanai, pārņēmēja. Savukārt preču zīmes iegūšana lietojumā kopsakarā ar virkni uzņēmuma pārejas pazīmju (*zinātība, identisks darbības veids un komercdarbības modelis, līdzīga darbības teritorija, komercdarbībai tiek izmantots tas pats nekustamais īpašums, ko iepriekš izmantoja SIA /Nosaukums D/, atbildētājas uzņēmumā strādā bijušais SIA /Nosaukums D/ personāls*) skaidri norāda uz to, ka SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma ieguvējs ir atbildētāja SIA /Nosaukums B/. Atbildētājas rīcībā esošā zinātība par /Nosaukums E/ pakalpojumu piedāvājumu tirgū un tirgus pieprasījumu, informācija par klientiem un sadarbības partneriem, kas faktiski nodrošināja SIA /Nosaukums D/ ieņēmumus no taksometru pakalpojumu sniegšanas, turpināja un turpina nodrošināt arī atbildētājas sadarbību ar agrākajiem SIA /Nosaukums D/ klientiem un sadarbības partneriem, gūstot peļņu.

Preču zīmes, kuras lieto atbildētāja ir pazīstamas un sabiedrība tās identificē ar konkrēto pakalpojumu un uzņēmumu, par ko liecina Tirgus un sabiedriskās domas pētījuma centra SIA /Nosaukums L/ 2017.gada novembrī un decembrī veiktā aptauja "Iedzīvotāju priekšstats par uzņēmumu /Nosaukums E/ ar mērķi noskaidrot /Nosaukums D/ zīmola atpazīstamību un vai sabiedrība ir pamanījusi, ka SIA /Nosaukums D/ ir pārgājis uz citu subjektu pēc maksātnespējas pasludināšanas 2015.gada vasarā (*1.sējuma 160.-181.lapa*). Aptaujas rezultātā secināts, ka uzņēmuma SIA /Nosaukums D/ atpazīstamība sabiedrībā ir tieši saistīta ar tās preču zīmēm – transportlīdzekļi apdrukāti raksturīgi zaļajā nokrāsā un uz tiem ir izvietoti attiecīgas /Nosaukums E/ atpazīšanas zīmes, ko nodrošina /Nosaukums E/ preču zīmes, kuras šobrīd izmanto atbildētāja. Tāpat respondenti uzskatījuši, ka neatkarīgi no preču zīmju īpašnieka maiņas, arī pēc SIA /Nosaukums D/ izslēgšanas no komercreģistra, /Nosaukums D/ uzņēmums ir saglabājies savu identitāti un vizuālo noformējumu. Turklāt vairākums respondentu nav bijusi zināms par SIA /Nosaukums D/ izslēgšanu no komercreģistra.

Savukārt atbildētāju no citiem komersantiem, kas, iespējams, izmanto /Nosaukums E/ zīmolu, atšķir no SIA /Nosaukums D/ pārņemtais komercdarbības modelis un citi, iepriekš norādītie aktīvi un vērtības to kopumā, proti, atbildētāja piedāvā tirgū taksometru pakalpojumus, slēdz līgumus ar agrākajiem SIA /Nosaukums D/ klientiem, piesaista bijušos SIA /Nosaukums D/ sadarbības partnerus un darbiniekus kā faktiskos izpildītājus.

[18.8.1] Atbildētājas gada pārskatos atspoguļotā informācija dod pamatu secināt, ka atbildētāja no SIA /Nosaukums D/ ir ieguvusi vērtīgu informāciju par tās pakalpojumu tirgus pieprasījumu un piedāvājumu, un varēja izmantot to savā labā, iegūstot būtiskas priekšrocības komercdarbības uzsākšanā. Piemēram, kā norādīts SIA /Nosaukums B/ 2015.gada pārskata vadības ziņojumā, sabiedrība pārskata gadā ir uzsākusi saimniecisko darbību pasažieru pārvadājumu nozarē, izmantojot /Nosaukums E/ zīmolu, tās finansiālais stāvoklis ir stabils, ko apliecina pieaugošais klientu skaits. Sabiedrības apgrozījums no taksometru pakalpojumiem bija 895 653 EUR un pārskata gada zaudējumi 58 052 EUR (*3.sējuma 146.lapa*). 2016.gada pārskata periodā atbildētāja turpināja aktīvu saimniecisko darbību pasažieru pārvadājumu nozarē, izmantojot /Nosaukums E/ zīmolu. Sabiedrības apgrozījums pārskata periodā bija 1 352 845 EUR un gads noslēgts ar peļņu (*1.sējuma 158.lapa*). 2017.gada pārskata periodā atbildētāja turpināja aktīvu saimniecisko darbību pasažieru pārvadājumu nozarē, izmantojot /Nosaukums E/ zīmolu. Sabiedrības apgrozījums pārskata periodā bija 1 263 942 EUR un gads noslēgts ar peļņu (*3.sējuma 156.lapa*).

Kā jau norādīts iepriekš, gan SIA /Nosaukums D/, gan SIA /Nosaukums B/ biznesa modelis ir balstīts uz korporatīvo klientu apkalpošanu, nodrošinot /Nosaukums E/ pārvadājumu pakalpojumus un gūstot no tiem ieņēmumus. Šādus ieņēmumus guva SIA /Nosaukums D/ un secīgi šādus ienākumus turpina gūt atbildētāja SIA /Nosaukums B/.

[18.8.2] Tiesas kolēģija piekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka uzņēmuma pāreja atbildētājai faktiski sākusies no tās dibināšanas brīža – 2015.gada 6.marta, kam sekojusi SIA /Nosaukums D/ un SIA "/Nosaukums F/ intelektuālā īpašuma objektu un lietošanas tiesību atsavināšanas darījums un secīgi mantiskais ieguldījums jaundibinātajā SIA /Nosaukums E/ un franšīzes līgums ar atbildētāju. 2015.gada 15.jūlija paziņojumā atbildētāja jau aicināja prasītāju noslēgt sadarbības līgumu ar atbildētāju, lai prasītāja turpinātu saņemt taksometru pakalpojumus, kuri tiks nodrošināti tikpat augstā kvalitātē, izmantojot /Nosaukums E/ franšīzi. Savukārt 2015.gada 27.oktobrī atbildētāja saņēma attiecīgo licenci pasažieru pārvadāšanai. Tātad atbildētājas rīcībā bija nepieciešamie resursi, lai vērstos pie iepriekšējiem SIA /Nosaukums D/ sadarbības partneriem un klientiem, tostarp prasītājas, lai, sākot ar 2015.gada 27.oktobri, turpinātu taksometru pakalpojumu sniegšanu. Šādos apstākļos pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka uzņēmuma pāreja ir notikusi ar atbildētājas dibināšanas brīdi – 2015.gada 6.martu.

[18.8.3] Izvērtējot lietas faktiskos apstākļus, tiesas kolēģijai nav šaubu, ka uzņēmuma pārejas rezultātā atbildētājai ir nodots tāds uzņēmumā ietilpstošo elementu kopums, kas nepieciešams konkrētās saimnieciskās darbības (taksometru pakalpojumi) turpināšanai. Tātad SIA /Nosaukums D/ uzņēmums ir pārnests uz atbildētāja SIA /Nosaukums B/, kas ir uzskatāma par SIA /Nosaukums D/ uzņēmuma ieguvēju Komerclikuma 20.panta izpratnē.

[19] Atbilstoši Civillikuma 1402.pantam saistības, kas rodas no uzņēmuma pārejas, nodibinās uz likuma pamata ar brīdi, kad

tiek konstatēta uzņēmuma pāreja.

No Komerclikuma 20.panta izriet, ka uzņēmuma vai tā patstāvīgas daļas pārejas gadījumā citas personas īpašumā vai lietošanā, uzņēmuma ieguvējs atbild par visām uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas saistībām. Tomēr par tām saistībām, kuras radušās pirms uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas pārejas citas personas īpašumā vai lietošanā un kuru izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas, uzņēmuma nodevējs un uzņēmuma ieguvējs atbild solidāri, ja pārejas līgumā nav noteikts citāti. Atbilstoši šā panta otrajai daļai, uzņēmuma vai tās daļā ietilpstošie prasījumi un citas tiesības pāriet uz uzņēmuma ieguvēju.

Civillikuma 1863.pants noteic, ka kreditors var pēc sava ieskata prasīt visas saistības izpildījumu no visiem vai tikai dažiem kopparādniekiem, vai arī tikai no viena [..].

Tātad, ja tiesa nodibina uzņēmuma pārejas faktu, tad prasītājai ir radušās prasījuma tiesības arī pret uzņēmuma ieguvēju SIA /Nosaukums B/.

Ņemot vērā, ka tiesa ir nodibinājusi uzņēmuma pārejas faktu, savukārt SIA /Nosaukums D/ ir izslēgta no komercreģistra, objektīvi neizveidojas prasība par saistību solidāru piedziņu pret uzņēmuma nodevēju un ieguvēju, bet gan prasība pret uzņēmuma ieguvēju SIA /Nosaukums B/. Tas, ka konkrētajā gadījumā nav iespējama solidāra piedziņa, nenozīmē, ka prasība pret uzņēmuma ieguvēju nebūtu iespējama.

[19.1] Tiesas kolēģija konstatē, ka uzņēmuma saistību veido no 2009.gada 10.jūlija drošības naudas līguma Nr./numurs A/ izrietošais parāds 215 000 EUR (*1.sējuma 48.-50.lapa*). Līguma 2.3.punktā par iemaksāto drošības naudas summu SIA /Nosaukums D/ apņēmies samaksāt 4,6% gada interesi, kas maksājama reizē ar drošības naudas (pamatsummas) atmaksu. Atbilstoši drošības naudas līgumam un tā 2011.gada 15.augusta grozījumiem, drošības naudas atmaksas termiņš noteikts līdz 2019.gada 31.decembrim.

Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz Maksātnespējas likuma 63.panta trešo daļu, atzinusi, ka drošības naudas līgumā norādītais izpildes termiņš ir SIA /Nosaukums D/ maksātnespējas procesa pasludināšanas diena – 2015.gada 19.jūnijs. Atbildētāja šo tiesas secinājumu apelācijas sūdzībā nav apstrīdējusi.

No maksātnespējīgās SIA /Nosaukums D/ nenodrošināto kreditoru prasījumu saraksta redzams, ka saistību summa 215 000 EUR un līgumiskie procenti par laika periodu no 2011.gada 21.decembra līdz 2015.gada 19.jūnijam 38 015,53 EUR, veido atzītā kreditora SIA /Nosaukums C/ prasījuma kopsummu 253 015,53 EUR (*1.sējuma 60.lapa*).

Tiesas kolēģija atzīst, ka iepriekš minētais ir pamatojums prasītās summas piedziņai. Tādējādi no atbildētājas prasītājas labā piedzenams parāds 215 000 EUR un līgumiskie procenti par laika periodu no 2011.gada 21.decembra līdz 2015.gada 19.jūnijam 38 015,53 EUR (*Civillikuma 1587., 1765.pants*).

[20] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā norāda prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus.

Tādējādi, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 195.pantu, Civillikuma 1753., 1759.pantu, prasītājai atzīstamas tiesības saņemt no atbildētājas likumiskos 6% no simta gadā no nesamaksātā pamatparāda 215 000 EUR, sākot ar brīdi, kad notecējis termiņš sprieduma labprātīgai izpildei, līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai), ievērojot Civillikuma 1763.panta 1.punkta noteikumus, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

[21] Vienlaikus norādāms, ka apelācijas instances tiesa nevērtē pārējos apelācijas sūdzībā minētos argumentus un apsvērumus, jo tiem nav izšķirošas nozīmes konkrētā strīda izšķiršanā. Jāņem vērā, ka tiesai nav pienākums atbildēt uz jebkuru procesa dalībnieka argumentu, bet gan tikai uz tādiem, kas attiecas uz lietu un ir nozīmīgi (*Augstākās tiesas Senāta 2018.gada 19.februāra spriedums lietā Nr.SKC-7/2018, 2018.gada 29.marta spriedums lietā Nr.SKC-43/2018*, *kā arī Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Autoru kolektīvs prof. R.Baloža zinātniskā vadībā. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2011, 140.lpp.*).

[22] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

No lietas materiāliem redzams, ka prasītāja samaksājusi šādus tiesas izdevumus: valsts nodevu par prasību 4130,85 EUR (*1.sējuma 18.lapa*) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,20 (*1.sējuma 19.lapa*).

Pilnīgi apmierinot prasību, no atbildētājas prasītājas labā piedzenama valsts nodeva 4130,85 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 3,20 EUR.

[22.1] Civilprocesa likuma 44.panta otrā daļa noteic, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no atbildētāja par labu prasītājam, ja viņa prasījums ir apmierināts pilnīgi vai daļēji.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunktu ar lietas vešanu saistītie izdevumi advokāta palīdzības samaksai prasībās, kurām ir mantisks raksturs un kurās prasības summa pārsniedz 57 001 EUR, atlīdzināmi to faktiskajā apmērā, tomēr ne vairāk par 5 procentiem no prasījumu apmierinātās daļas.

Prasītājai radušies izdevumi advokātu (*orderi – 2.sējuma 75., 90., 91.lapa, 8.sējuma 76., 77.lapa*) palīdzības samaksai pirmās instances un apelācijas instances tiesā sakarā ar iesniegto prasību un atbildētājas iesniegto apelācijas sūdzību. Izdevumu apmēru apliecina lietas materiālos esošie rēķini par juridisko palīdzību un maksājuma uzdevumi, kopsummā par 12 499,99 EUR (*7.sējuma 81.-86.lapa, 8.sējuma 78.-81.lapa*).

Ņemot vērā prasības summu (253 015,53 EUR) un Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunktā noteikto, atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai nevar pārsniegt 12 650,78 EUR (5% no 253 015,53). Tā kā prasītie izdevumi nepārsniedz minētajā tiesību normā noteikto maksimālo atlīdzināmo izdevumu apmēru, pilnīgi apmierinot prasību, no atbildētājas prasītājas labā piedzenami izdevumi advokāta palīdzības samaksai 12 499,99 EUR.

[22.2] Lietā pavisam radušies ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādi un izsniegšanu pirmās instances un apelācijas instances tiesā 4,79 EUR (*aprēķini – 2.sējuma 3.lapa, 8.sējuma 70.lapa*). Ņemot vērā, ka prasītāja no minētās summas ir samaksājusi 3,20 RUR, tad lietā ir neapmaksāti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi kopējā summā 1,59 EUR. Atbilstoši Civilprocesa likuma 42.panta otrajai daļai, apmierinot prasību, minētie izdevumi piedzenami no atbildētājas valsts labā.

[23] Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.^{1} pantam sprieduma labprātīgai izpildei nosakāms 10 dienu termiņš no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 432. – 434.pantu, Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

apmierināt prasību.

Piedzīt no sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums B/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par labu akciju sabiedrībai "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, parādu 215 000 EUR, līgumiskos procentus par laika periodu no 2011.gada 31.decembra līdz 2015.gada 19.jūnijam 38 015,53 EUR, tiesāšanās izdevumus: valsts nodevu 4130,85 EUR, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,20 EUR, izdevumus advokāta palīdzības samaksai 12 499,99 EUR, kopā 269 649,57 EUR.

Samaksu veicama akciju sabiedrības "/Nosaukums A/" bankas norēķinu kontā Nr./konta numurs/, akciju sabiedrība /Nosaukums AZ/.

Noteikt akciju sabiedrībai "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, tiesības saņemt no sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums B/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, likumiskos 6% gadā no simta no nesamaksātās pamatparāda summas, sākot ar brīdi, kad notecējis termiņš sprieduma labprātīgai izpildei, līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai).

Piedzīt no sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums B/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 1,59 EUR.

Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksa valsts labā veicama, kā saņēmēju norādot Tiesu administrāciju, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, konta Nr./konta numurs/, saņēmēja banka: Valsts kase.

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Senātā Civilprocesa likuma 451., 452.pantā minētajos gadījumos 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Vidzemes apgabaltiesā.

Tiesnese S.Bakmane

Tiesnese I.Pinne

Tiesnese E.Driba